

COO
BOO

DVŮR
MLHY
A HNĚVU

SARAH J. MAASOVÁ

Dvůr mlhy a hněvu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová

Dvůr mlhy a hněvu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

SARAH J. MAASOVÁ

DVŮR
MLHY
A HNĚVU

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

© 2016 by Sarah J. Maas

This translation of *A Court of Mist and Fury* is published by Albatros Media a. s. by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Translation © Ivana Svobodová, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7544-306-9

ISBN e-knihy 978-80-7544-337-3 (1. zveřejnění, 2017)

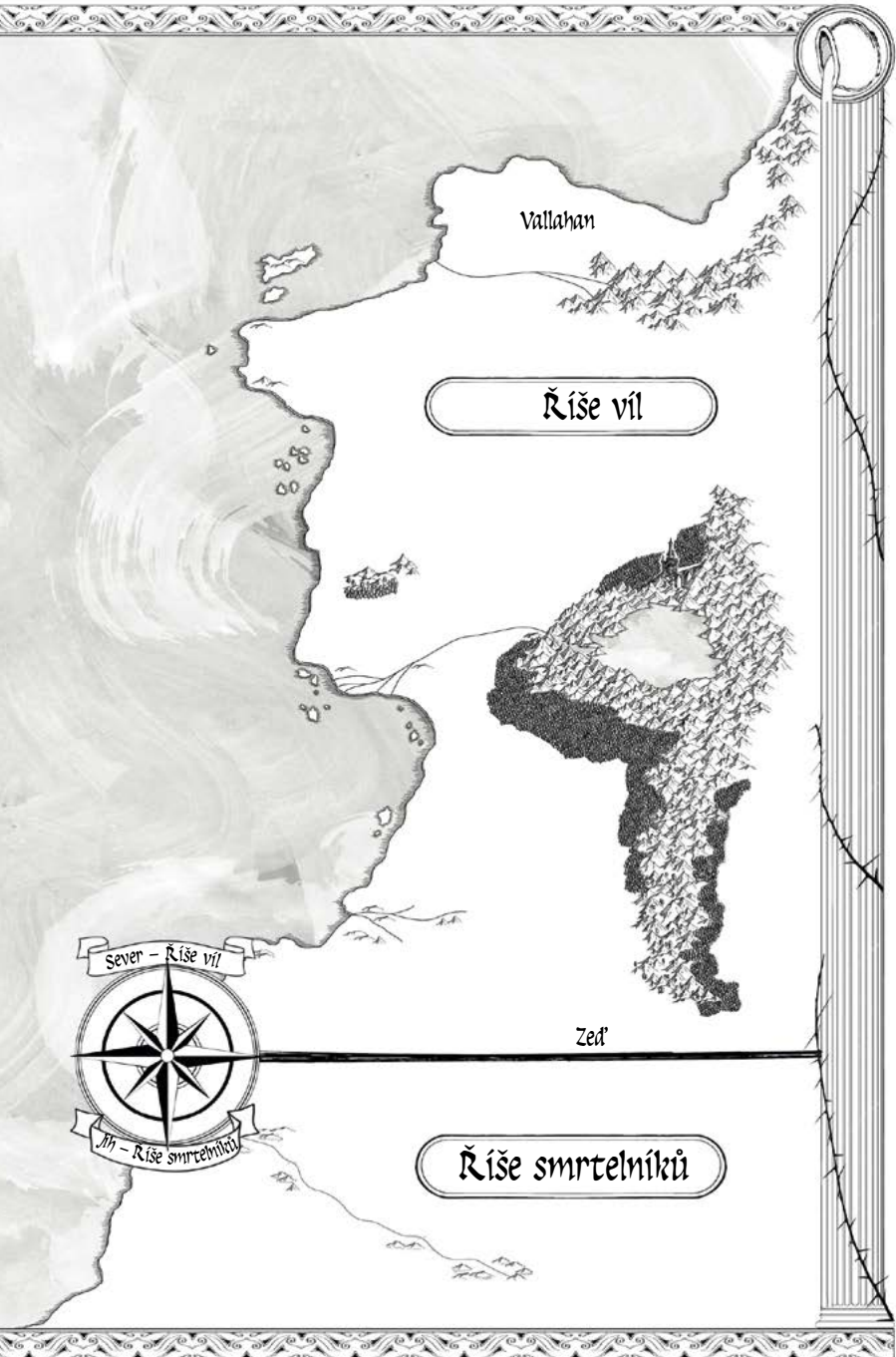
*Pro Joshe a Annie –
můj vlastní dvůr snů*

Prythian

Hybern

Říše smrtelníků

Vallahan

Říše víl

Sever - Říše víl

Zed'

Jih - Říše smrtelníků

Říše smrtelníků

Možná jsem odjakživa měla zlomenou a temnou duši.

Někdo, kdo by byl od narození celý a dobrý, by možná odložil dýku z jasanu a přijal by smrt místo toho, co leželo přede mnou.

Všude byla krev.

Měla jsem co dělat, abych dýku udržela, jak se mi krví zmáčená ruka chvěla. Jak se mé nitro kousek po kousku tříštilo, zatímco bezvládné tělo mladíka z rodu vznešených víl vychládalo na mramorové podlaze.

Nedokázala jsem dýku pustit. Nedokázala jsem se pohnout z místa před mrtvým.

„Dobře,“ zavrnila Amarantha ze svého trůnu. „Znovu.“

Čekala mě další jasanová dýka a další klečící víla. Žena.

Věděla jsem, jaká pronese slova. Modlitbu, již odříká.

Věděla jsem, že ji zabiju stejně, jako jsem zabila mladíka ležícího přede mnou.

Přistoupím na to, abych je všechny osvobodila. Abych osvobodila Tamlina.

Byla jsem řezníkem nevinných a spasitelkou země.

„Samozřejmě až budeš připravená, spanilá Feyre,“ podotkla lhostejně Amarantha a její vlasy se leskly jako krev na mých rukou. Na mramoru.

Vraždce. Řezník. Zrůda. Lhářka. Podvodnice.

Netušila jsem, koho mám na mysli. Hranice mezi mnou a královnou se od té doby ztenčila.

Mé prsty upustily dýku a ta s třeskem dopadla na podlahu, až se narůstající kaluž krve rozstříkla. Kapky potřísnily mé ošoupané boty – vzpomínku na smrtelný život, který jsem nechala daleko za sebou, až mi připadalo, že byl jen jedním z mých horečnatých snů v uplynulých několika měsících.

Stála jsem tvář v tvář ženě čekající na smrt. Kápi měla přetaženou přes hlavu a její útlé tělo zůstávalo nehybné. Sebrala jsem sílu, abych ukončila její život. Abych přinesla oběť, jíž se žena měla stát.

Natáhla jsem se pro druhou dýku z jasanu na polštáři z černého sametu. Její rukojeť mě ledově bodla do horké, vlhké dlaně. Strážci ženě strhli kápi.

Znala jsem tu tvář, která ke mně vzhledla.

Znala jsem ty modrošedé oči, hnědozlaté vlasy, plné rty a výrazné lící kosti. Znala jsem ty uši, jež teď byly půvabně protažené, údy, jež se zaoblily a staly se ztělesněním moci. Veškeré lidské nedokonalosti zahladila jemná nesmrtelná záře.

Znala jsem prázdnotu, zoufalství a zkaženost, které mi sálaly z tváře.

Když jsem namířila dýku, ruce se mi už netřáslly.

Uchopila jsem svou oběť za útlé rameno a zahleděla se do té nenáviděné tváře – do *své* tváře.

A vrazila jsem jasanovou dýku do nastaveného srdce.

PRVNÍ ČÁST

DŮM ZVÍŘAT

1

Vyzvracela jsem se do záchodu. Přidržovala jsem se chladné mísy a snažila se ovládat zvuky dávení.

Do obrovské mramorové koupelny pronikaly měsíční paprsky jako jediný zdroj světla, zatímco jsem potichu vyprazdňovala obsah žaludku.

Tamlin se ani nepohnul, když jsem se s trhnutím probudila. Nedokázala jsem odlišit tmou v mé ložnici od nekonečné noci. Amaranthina žaláře a zbrocená studeným potem jako krví těch vil jsem vtrhla do koupelny.

Byla jsem tu už čtvrt hodiny, během níž jsem čekala, až se mi přestane zvedat žaludek a neodbytný třas povolí a rozplyne se jako vlny v tůni.

Opřela jsem se o mísu a lapala po vzduchu. Přitom jsem počítala každé nadechnutí.

Byla to jen noční můra. Jedna z mnoha, které mě poslední dobou pronásledovaly ve spánku i bdění.

Od našeho návratu z kraje pod Horou uběhly tři měsíce. Tři měsíce, kdy jsem si zvykala na nesmrtelné tělo i na svět, který se snažil zotavit poté, co ho Amarantha rozbila na kusy.

Soustředila jsem se na dýchání – vdechovala jsem nosem a vydechovala ústy. Stále dokola.

Když se zdálo, že už se mi přestal zvedat žaludek, odtáhla jsem se od záchodu, ale nevydala jsem se daleko. Jen k sousední zdi poblíž prasklého okna, odkud jsem viděla noční oblohu a kde mi vánek laskal zpocenou tvář. Opřela jsem se hlavou

o zeď a přitiskla ruce na studenou mramorovou podlahu. Skutečnost.

Tohle byla skutečnost. Přežila jsem. Dostala jsem se ven.

Pokud to ovšem nebyl sen – jen horečnatý sen v Amaranthině žaláři, z něhož se probudím v té cele a...

Přitáhla jsem si kolena k hrudi. Tohle je skutečné. *Skutečné*. Neslyšně jsem ta slova pronesla.

Opakovala jsem si je, až jsem zvládla pustit nohy a zvednout hlavu. Dlaněmi mi projela pronikavá bolest.

Sevřela jsem ruce v pěst takovou silou, že mi nehty skoro probodly kůži.

Nesmrtelná síla byla spíš prokletím než darem. Po návratu zpod Hory jsem pokřivila a ohnula každý příbor, kterého jsem se dotkla, a na svých delších a rychlejších nohách jsem zakopávala tak často, že Alis z mých komnat odnesla veškeré nenahraditelné cennosti (obzvláště ji rozladilo, že jsem převrhla stolek s osm set let starou vázou). A rozbila jsem ne jedny či dvoje, ale *patery* skleněné dveře jen tím, že jsem je nedopatřením zavřela příliš velkou silou.

Dlouze jsem si povzdechla a roztáhla jsem prsty.

Má pravá ruka byla nepoznamenaná, hladká. Dokonale vílí.

Otočila jsem levačku, na níž mi prsty, zápěstí a celou délku předloktí pokrývaly spirály černého inkoustu, jenž nasával temnotu z místnosti. Oko, které jsem měla nakreslené ve středu dlaně, jako by mě sledovalo, klidně a prohnane jako kočka. Jeho úzká zornička teď byla roztaženější než během dne. Jako kdyby se přizpůsobovala světlu stejně jako obyčejné oko.

Zamračila jsem se na něj.

Na toho, kdo by mě mohl prostřednictvím mého tetování pozorovat.

Po tři měsíce, co jsem tu byla, se mi Rhys neozval. Ani slovem. Neodvážila jsem se na něj zeptat Tamlina, Luciena ani kohokoli jiného, abych vladaře Nočního dvora nějak nepřivolala. Nechtěla jsem mu připomínat bláhovou dohodu, kterou jsem s ním uzavřela pod Horou, podle níž s ním mám trávit jeden

týden v měsíci výměnou za to, že mě zachránil, když jsem byla na pokraji smrti.

Ovšem i kdyby na to Rhys nějakým zázrakem zapomněl, mně se to nikdy nepodaří. A stejně tak Tamlinovi, Lucienovi a všem ostatním. Ne když jsem označená tím tetováním.

Dokonce i když Rhys nakonec... dokonce i když nebyl tak úplně nepřítel.

Pro Tamlina ano. Pro všechny ostatní dvory taky. Jen málo víl překročilo hranice Nočního dvora a přežilo dost dlouho na to, aby o tom mohly vyprávět. Nikdo ve skutečnosti nevěděl, co se nacházelo v nejsevernější části Prythianu.

Hory, temnota, hvězdy a smrt.

Jenže já si nepřipadala jako Rhysandův nepřítel, když jsem s ním mluvila naposledy, pár hodin po Amaranthině porážce. Nikomu jsem o tom setkání neřekla. Ani o tom, co mi prozradil a s čím jsem se mu svěřila.

Bud' vděčná za své lidské srdce, Feyre. Lituj ty, kdo necítí vůbec nic.

Zatnula jsem prsty, abych to oko i tetování zakryla. Spustila jsem nohy na zem, spláchla záchod a vydala se k umyvadlu, kde jsem si vypláchla pusy a omyla obličej.

Přála bych si nic necítit.

Přála bych si, aby se mé lidské srdce změnilo spolu se zbytkem mého těla a stal se z něj nesmrtelný mramor místo srašťelého cípu tmy, která mi do žil neustále napouštěla svou jedovatou mízu.

Tamlin se nevzbudil, ani když jsem se přikradla zpátky do setmělé ložnice. Jeho nahé tělo leželo roztažené na matraci. Chvilí jsem jen obdivovala mocné svaly na jeho zádech, po nichž láskyplně klouzalo světlo měsíce, zlaté vlasy rozčuchané spánkem i mými prsty, které jsem do nich zabořila, když jsme se večer milovali.

Udělal jsem to pro něj – pro něj bych s radostí zničila sebe i svou nesmrtelnou duši.

A teď jsem s tím měla žít navěky.

Kráčela jsem k lůžku a každý krok mi připadal těžší a namáhavější. Prostěradlo a pokrývka už byly vychladlé a suché, když jsem mezi ně vklouzla, otočila se k Tamlinovi zády a objala se rukama. Dýchal hluboce, poklidně. Jenže já získala vílí sluch... a někdy jsem měla dojem, že jsem zachytila, jak zatajil dech, byť jen na okamžik. Nikdy jsem neměla odvahu zeptat se ho, jestli je vzhůru.

Nikdy se nevbudil, když mě noční můry vyšťvaly ze spánku; nikdy se nevbudil, když jsem noc co noc v bolestech zvracela. Pokud o tom věděl nebo mě uslyšel, nezmínil se o tom slovem.

Věděla jsem, že ho ve spánku pronásledují podobné sny stejně často jako mě. Když se to stalo poprvé, procitla jsem a snažila se s ním promluvit. Jeho kůže byla pod mými prsty zvlhlá. On se mi však vymanil a vzal na sebe podobu zvířete, samá srst, drápy, rohy a tesáky. Zbytek noci strávil natažený v nohách postele a pozoroval dveře a řadu vysokých oken.

Od té doby tak trávil mnoho nocí.

Choulila jsem se na posteli a přitáhla si pokrývku výš, aby mě její teplo ochránilo před nočním chladem. Uzavřeli jsme mezi sebou nevyřčenou úmluvu – nedopřejeme Amaranthě vítězství tím, že přiznáme, jak nás trýzní ve snech i bdění.

Bez tak bylo snazší nemuset nic vysvětlovat. Nemuset mu přiznat, že ačkoli jsem ho osvobodila a zachránila z Amaranthina područí jeho lid i celý Prythian, něco se ve mně zlomilo.

Pochybovala jsem, že mi věčnost postačí k tomu, abych se dala znovu dohromady.

2

„Chci jet s vámi.“

„Ne.“

Založila jsem si ruce na prsou, skryla jsem potetovanou ruku pod pravou paži a mírně jsem se rozkročila na ušlapané podlaže stájí. „Uběhly tři měsíce. Nic se nestalo a vesnice je necelých pět mil...“

„Ne.“ Paprsky dopoledního slunce proudící dovnitř otevřenými dveřmi dodávaly Tamlinovým zlatým vlasům matný lesk, zatímco si na hrudi upínal bandalír. Na jeho tváři – drsně krásné, přesně jak jsem si ji vysnila během těch dlouhých měsíců, kdy nosil masku – byl kamenný výraz a rty měl přísně sevřené.

Lucien, který čekal na své šedě grošované klisně ve společnosti tří dalších strážců z vílího rodu, za ním mlčky varovně zavrtěl hlavou a přimhouřil kovové oko. Jako by mi radil: *Ne-
dráždí ho.*

Jenomže když Tamlin vykročil ke svému černému hřebci, kterého pro něj už osedlali, zatnula jsem zuby a hnala se za ním. „Ve vesnici potřebují veškerou možnou pomoc.“

„A my Amaranthiny netvory nepřestaneme lovit,“ ujistil mě, když se jediným plyným pohybem vyhoupl na koně. Někdy mě napadlo, jestli koně používal, jen aby udržoval zdání zdvořilosti – nebo obyčejnosti. Aby budil dojem, že nedokáže běžet rychleji než oni, a nežil jednou nohou v lese. Jeho zelené oči byly jako úlomky ledu, když hřebec vykročil. „Nemám dost strážců, kteří by tě doprovázeli.“

Zachytila jsem uzdu jeho koně. „Já doprovod nepotřebuju.“ Sevřela jsem kožený popruh silněji, přiměla jsem hřebce zastavit a zlatý kroužek na mém prstě – se čtvercovým smaragdem – se zaleskl na slunci.

Před dvěma měsíci mě Tamlin požádal o ruku a za ty dva měsíce jsem musela vystát přehlídky květin a šatů, plánování toho, kde bude kdo na svatbě sedět a co se bude jíst. Před týdnem mi byla dopřána chvíle odpočinku díky zimní rovnodennosti, pro kterou jsem místo krajek a hedvábí vybírala věnce a řetězy ze zelených větviček. Ale aspoň to byla změna.

Třídenní oslavy a pitky, během nichž jsme si předávali drobné dárky, vyvrcholily dlouhou a dost ohavnou slavností na úpatí kopců, kdy jsme měli prožít nejdelší noc roku, v níž se jeden rok překlenul v druhý a slunce zemřelo, aby se opět zrodilo. Nebo něco v tom smyslu. Oslava zimního svátku na místě, kde panovalo věčné jaro, příliš nepomohla mému celkovému nedostatku slavnostního nadšení.

Neposlouchala jsem příliš pozorně vyprávění o původu svátku a samy víly se mezi sebou dohadovaly o tom, jestli vzešel ze Zimního nebo Denního dvora. Oba dvory ovšem tvrdily, že je původně jejich. Já věděla jen to, že budu muset vydržet ještě dvě slavnosti. Jednu při západu slunce, kterou započne nekonečná noc plná dárků, tance a popíjení na počest smrti starého slunce, a druhou za úsvitu následujícího dne, kdy s opuchlýma očima a bolavýma nohama přivítám jeho znovuzrození.

Už tak bylo dost zlé, že jsem musela stát před shromážděnými dvořany a nižšími vílami, zatímco Tamlin pronášel četné přípitky a zdravice. Příhodně jsem se zapomněla komukoli zmínit o tom, že na nejdelší noc v roce také připadají moje narozeniny. Beztak jsem dostala dost darů a o svatebním dnu jich zaručeně obdržím ještě daleko víc. Vždyť jsem tolik věcí ani nemohla využít.

Nyní do svatebního obřadu zbývaly pouhé dva týdny. Jestli se nedostanu ven ze sídla, jestli aspoň jeden den nebudu dělat *něco* jiného než utrácet Tamlinovy peníze a přijímat poklonkování...

„Prosím. Obnova probíhá hrozně pomalu. Mohla bych pro vesničany lovit, sehnat jim jídlo...“

„Není to bezpečné,“ odpověděl Tamlin a znovu pobídl koně vpřed. Hřebcová srst se leskla jako temné zrcadlo dokonce i ve stínech stáje. „Zvlášť pro tebe.“

Opakoval to pokaždé, když došlo na tuhle hádku. Pokaždé, když jsem ho snažně prosila, aby mi dovolil navštívit nedalekou vesnici vznešených víl, kde bych mohla pomoci znovu zbudovat to, co Amarantha před lety spálila.

Vyšla jsem za ním ze stáje do jasného bezmračného dne. Tráva pokrývající okolní kopce se vlnila ve slabém vánku. „Lidé se tam chtějí vrátit. Chtějí někde *žít*...“

„A právě tito lidé v tobě vidí pozehnání – symbol stability. Pokud by se ti mělo něco stát...“ Zarazil se a zastavil koně na kraji pěšiny vedoucí do lesa, na níž o pár yardů dál čekal Lucien. „Nemá smysl cokoli obnovovat, pokud Amaranthy stvůry táhnou zemí a mohou to zase zničit.“

„Ochranná kouzla už znovu účinkují...“

„Některým se podařilo přes ně proklouznout, než jsme je posílili. Lucien včera zabil pět nágů.“

Rychle jsem pohlédla na Luciena, který se zatvářil rozpačitě. Včera se o tom u večeře nezmínil, a když jsem se ho zeptala, proč kulhá, dokonce mi lhal. Sevřel se mi žaludek – nejen kvůli té lži, ale... nágové. Někdy se mi ve snu vracelo, jak na mě stříkala jejich krev, když jsem je zabíjela. Jak se na mě jejich hadí tváře šklebily, když se mě v lese pokusili rozcupovat na kousky.

Tamlin tiše dodal: „Nemohu vykonávat své povinnosti, když mám plnou hlavu starostí, zda jsi v pořádku.“

„Jistěže budu v pořádku.“ Coby vznešená víla jsem měla díky své síle a rychlosti velkou šanci uniknout, kdyby se něco stalo.

„Prosím – prosím udělej to pro mě,“ naléhal Tamlin a pohladil hřebcův svalnatý krk, když zvíře netrpělivě zaržálo. Ostatní už koně popohнали do lehkého klusu a první jezdec byl téměř ve stínu lesa. Tamlin rázně kývl k alabastrovému sídlu tyčícímu

se za mnou. „V domě určitě budou potřebovat pomoc. Nebo bys mohla malovat. Vyzkoušej tu novou sadu, kterou jsem ti dal o zimním slunovratu.“

V domě mě nečekalo nic než svatební přípravy, protože i Alis odmítala, abych vykonávala sebenepatrnější práce. Ne kvůli tomu, co jsem pro Tamlina znamenala a kým jsem se pro něj měla stát, ale za to, co jsem udělala pro ni, pro její chlapce a pro Prythian. Všichni sluhové se chovali stejně. Někteří se ještě pořád dávali do pláče, kdykoli jsme se potkali na chodbě. A co se malování týkalo...

„Dobře,“ vydechla jsem. Přiměla jsem se pohlédnout mu do očí a nasadila jsem úsměv. „Bud' opatrný,“ dodala jsem a myslila jsem to vážně. Představa, že se vydá lovit příšery, které kdysi sloužily Amaranthě...

„Miluji tě,“ řekl tichým hlasem.

Přikývla jsem a zopakovala jsem tlumeně jeho slova, když koně v poklusu navedl za čekajícím Lucienem, který se už mračil. Nesledovala jsem, jak odjíždějí.

Dávala jsem si na čas, když jsem se vracela mezi houštinami v zahradě, kde vesele štěbetali ptáci a pod podrážkami tenoučkých střeviců mi vrzal štěrk.

Nenáviděla jsem pestré šaty, jež se staly mou každodenní uniformou, ale neměla jsem to srdce svěřit se s tím Tamlinovi. Ne když jich tolik nakoupil. Ne když vypadal tak šťastně, když mě v nich viděl. Ne když jeho slova nebyla daleko od pravdy. V den, kdy bych si oblékla kalhoty a halenu, v den, kdy bych si připjala zbraně jako vzácné klenoty, bych do všech zemí vyslala jasnou zprávu. A tak jsem chodila v šatech a nechala Alis, aby mi vytvářela účesy – už jen proto, abych zdejšímu lidu poskytla trochu klidu a útěchy.

Alespoň že Tamlin nic nenamítal proti dýce, kterou jsem nosila u boku zavěšenou na drahokamy zdobeném opasku. Obojí mi věnoval Lucien – dýku pár měsíců před střetem s Amaranthou a opasek několik týdnů po jejím pádu, kdy jsem s sebou tuhle zbraň i mnohé další nosila všude, kam jsem se hnula. *Když*

už máš být po zuby ozbrojená, tak ať aspoň vypadáš k světu, prohlásil tehdy.

Ovšem i kdyby stovku let vládl klid a mír, nejspíš by neuběhlo jediné ráno, kdy bych se po probuzení neozbrojila dýkou.

Stovku let.

Tu jsem nyní měla před sebou. Měla jsem před sebou celá staletí. Staletí, která prožiju s Tamlinem. Staletí na tomto překrásném, poklidném místě. Možná se v průběhu let dám do pořádku. A možná taky ne.

Zastavila jsem se před schodištěm vedoucím do domu pokrytého růžemi a břečťanem a vyhlédla jsem doprava k upravené růžové zahradě a oknům za ní.

Od svého návratu jsem do té místnosti – mého starého malířského ateliéru – vkročila jen jednou.

Všechny ty obrazy, všechno vybavení a všechna ta prázdná plátna na mě čekala, až do nich vložím své příběhy, pocity a sny. A já to nenáviděla.

Chvilí nato jsem odtamtud odešla a už jsem se nevrátila.

Přestala jsem si v hlavě třídit barvy, pocity a tvary. Přestala jsem je vnímat. Sotva jsem se dokázala podívat na obrazy visící v domě.

Z otevřených dveří sídla na mě zavolal sladký ženský hlas a napětí v mých ramenou poněkud povolilo.

Ianthe. Velekněžka, šlechtična z rodu vznešených víl a Tamlinova přítelkyně z dětství, která se ujala organizování svatebních oslav.

A která mě a Tamlina začala uctívat, jako bychom byli nově stvořenými bohy, jimž požehnal a ustanovil je samotný Kotlík.

Já si ale nestěžovala. Ne když Ianthe znala všechny členy dvora – našeho i jakéhokoli jiného. Při slavnostech a večerích se zdržovala po mém boku, vyprávěla mi zajímavosti o tom či onom hostu a byla hlavním důvodem, proč jsem přečkala rozpustilý vír zimního slunovratu. Koneckonců vedla nejrůznější obřady a já jí s radostí přenechala výběr věnců a řetězů pro výzdobu sídla a jeho okolí i příborů vhodných pro jednotlivé chody.

Mimo to... ačkoli Tamlin platil všechny mé šaty, jejich výběr se řídil Ianthiným vkusem. Byla srdcem svého lidu, ustanovená Bohyní, aby je vyvedla ze zoufalství a temnoty.

Neměla jsem právo o jejích rozhodnutích pochybovat. Nikdy mě nezklamala a já si uvědomila, že se děsím dnů, kdy bude mít plno práce ve svém chrámu na pozemcích sídla, kde se bude věnovat poutníkům a svým akolytům. Ale pro dnešek – ano, trávit čas s Ianthe bylo lepší než všechny ostatní možnosti. Povytáhla jsem vzdušnou sukni svých červánkových šatů a vyšla jsem po mramorových schodech do domu.

Příště, slíbila jsem si. Příště Tamlina přesvědčím, aby mi dovolil vydat se do vsi.

„Ach, *tu* nemůžeme posadit vedle něj. Rozsápou se na kusy a krev nám zničí ubrusy.“ Ianthe nakrčila čelo pod světlou modrošedou kápi a spolu s ním se pohnulo tetování zobrazující fáze měsíce, jež na něm měla vyvedené. Vyškrtla jméno, které před chvilkou načrtla na jeden ze zasedacích pořádků.

Dnešní den byl teplý a v pokoji bylo trochu dusno navzdory vánku, který sem pronikal otevřenými okny. Ianthe si přesto nesvlékla těžké roucho s kápi.

Všechny velekněžky nosily rozevlátá, důvtipně zamotaná a navrstvená roucha, i když měly do usedlých žen daleko. Ianthin útlý pas zdůrazňoval hezký opasek s průzračnými, nebesky modrými kameny, jež měly dokonale oválný tvar a byly zasazené ve stříbře. Na kápi měla vkusně posazený kroužek – úzký proužek stříbra s velkým drahokamem ve středu. Kroužkem byl přichycený široký pruh látky jako tajný závoj, který si přetahovala přes čelo a oči, když se potřebovala modlit, obrátit se na Kotlík či na Matku nebo prostě jen přemýšlet.

Ianthe mi jednu ukázala, jak závoj vypadá, když ho stáhne dolů. Byl jí vidět pouze nos a smyslná ústa. Hlas Kotlíku. Připadalo mi to znepokojivé – stačilo zakrýt horní část tváře a živá, prohnaná žena se náhle stala náhrobním reliéfem, něčím jiným.

Naštěstí chodila Ianthe většinou s odhrnutým závojem. Občas si kápi dokonce sundala úplně, aby si slunce mohlo hrát na jejích dlouhých, jemně kudrnatých zlatých vlasech.

Ianthiny stříbrné prsteny se zaleskly na prstech s dokonale upravenými nehty, když psala další jméno. „Je to jako hra,“ poznamenala a znaveně vydechla pěkným nosíkem. „Všechny figurky soupeří o moc a nadřazenost a jsou připraveny prolít krev, pokud to bude třeba. Možná ti to přijde jako podivná věc, na kterou je třeba si zvykat.“

Víly vynikaly elegancí a bohatstvím a přitom v nich zůstávala divokost. Vznešené víly nebyly chichotající se šlechta ze světa smrtelníků. Ne. Když mezi nimi vypukl svár, nevyhnutelně končil tím, že někoho roztrhaly na kusy. Doslova.

Kdysi jsem byla celá roztřesená už jen z toho, že jsem s nimi dýchala stejný vzduch.

Pohnula jsem prsty, přičemž se tetování vyryté v mé kůži natáhlo a svraštilo.

Teď jsem mohla bojovat po jejich boku, nebo proti nim. Ne že bych se o to pokusila.

Na to mě příliš sledovali – příliš mě pozorovali a odhadovali. Proč by se měla nevěsta vladaře učit bojovat, když se k nim vrátil mír? Tak mi to zdůvodnila Ianthe, když jsem se dopustila té chyby, že jsem se o tom zmínila u večere. Musela jsem Tamlinovi přiznat, že chápal obě strany. Naučila bych se sice bránit... ovšem zavdala bych důvod k šíření nejružnějších dohadů.

„Lidé nejsou o moc lepší,“ pověděla jsem Ianthe nakonec, a protože byla asi tak jediná z mých nových společníků, kdo se nezdál být mnou obzvlášť vyděšený nebo ohromený, zkusila jsem s ní zapříst rozhovor. „Má sestra Nesta by sem nejspíš dokonale zapadla,“ nadhodila jsem.

Ianthe naklonila hlavu a modrý kámen na vršku její kápě se rozzářil ve slunečních paprscích. „Připojí se k nám tvá smrtelná rodina?“

„Ne.“ Ani mě nenapadlo je zvat. Nechtěla jsem je vystavovat Prythianu. Ani tomu, čím jsem se stala.

Ianthe poklepala dlouhým útlým prstem o stůl. „Žijí přece tak blízko zdi. Pokud je pro tebe důležité, aby tu byli, Tamlin a já bychom jim mohli zajistit bezpečnou cestu.“ Během hodin, které jsme spolu strávily, jsem jí pověděla o naší vesnici a o domu, kde teď moje sestry bydlely, o Isaacu Haleovi a Tomasi Mandrayovi. Nedokázala jsem se zmínit o Clare Beddové ani o tom, co se stalo její rodině.

„O mé sestře se dá říct leccos,“ prohodila jsem a potlačila přitom vzpomínku na tu lidskou dívku a na to, co jí udělali, „ale ne, že by měla váš rod v lásce.“

„*Náš* rod,“ opravila mě Ianthe tiše. „Už jsme o tom mluvily.“ Jen jsem přikývla.

Ona však pokračovala: „Jsme prastaří a prohnání a s radostí užíváme slova jako zbraně a drápy. Každé slovo z tvých úst, každý tón věty bude posuzován – a nejspíš i využit proti tobě.“ Jako kdyby chtěla dopad svého varování zmírnit, dodala: „Měj se na pozoru, paní.“

Paní. Nesmyslný titul. Nikdo nevěděl, jak mě oslovovat. Narodila jsem se jako vznešená víla.

Byla jsem stvořená – oživená sedmi vladaři Prythianu, kteří mi dali nové tělo. Podle všeho jsem nebyla Tamlinovou družkou. Tohle pouto mezi námi nevzniklo – zatím.

Abych pravdu řekla... Abych pravdu řekla, Ianthe se svými zářivými zlatými vlasy, modrozelenýma očima, elegantními rysy a pružným tělem by se v té roli vyjímal lépe. Našel by v ní ženu, která by mu byla rovna. Svazek s Tamlinem – svazek vladaře a velekněžky – by vyslal jasnou zprávu o jejich síle všem, kdo by naše území mohli ohrožit. A zajistil by moc, kterou pro sebe Ianthe nepochybně toužila získat.

Kněžky mezi vznešenými vílami dohlížely na průběh slavností a rituálů, sepisovaly jejich dějiny a legendy a radily šlechticům a šlechticům v důležitých i nepodstatných záležitostech. Nezažila jsem, že by používala magii. Když jsem se na to však zeptala Luciena, zamračil se a odpověděl, že jejich magie pochází z obřadů, a pokud by si přály, mohla by být krutá a smrtící.

Sledovala jsem Ianthe při zimním slunovratu, zda nezachytím nějaké náznaky kouzel. Všimla jsem si, jak se postavila, aby jí vycházející slunce zaplavilo pozvednuté ruce, ale nezachytila jsem jediný záchvěv ani zamravenčení moci. Z ní ani ze země pod nohama.

Těžko říct, co jsem od Ianthe – jedné z dvanácti velekněžek, které společně vládly svým sestrám po celém Prythianu – vlastně čekala. Když mi Tamlin oznámil, že se do rozpadajícího chrámového komplexu na našem území brzy přistěhuje jeho stará přítelkyně, která chce budovy obnovit, tak jsem pod vlivem legend, které si šeptem předávali smrtelníci, očekávala dávnověkou, tichou ženu žijící v celibátu. Jenže jakmile Ianthe ráno nato vplula do našeho domu, má očekávání vzala okamžitě za své. Zvlášť ta, co se týkala celibátu.

Kněžky se mohly vdávat, rodit děti a zaplétat se, jak se jim zlíbilo. Ianthe mi jednou vysvětlila, že kdyby pohřbily své instinkty, svou vrozenou ženskou magii, jež dává život, znesvěcovaly by tím dar plodnosti udělený Kotlíkem.

Zatímco sedm vladařů řídilo Prythian ze svých trůnů, dvanáct velekněžek vládlo od oltářů a jejich děti se těšily stejné moci a úctě jako potomci všech šlechticů. Ianthe, nejmladší velekněžka za posledních tři sta let, zůstávala neprovdaná, bezdětná a dychtivá užívat si *vše, co jí ti nejlepší muži v zemi mohou nabídnout*.

Často jsem se v duchu ptala, jaké to je mít takovou volnost a být si tolik jistá sama sebou.

Když jsem neodpověděla na její jemnou výtku, dodala: „Přemýšlela si o barvě růží? Bílé? Růžové? Žluté? Rudé...“

„Rudé ne.“

Tu barvu jsem nenáviděla. Víc než cokoli jiného. Všechna ta krev, rány na zlomeném těle Clare Beddorové přibitým na zdi pod Horou...

„Červenohnědé by mohly být hezké se vši tou zelení... Ale možná by to příliš připomínalo Podzimní dvůr.“ Znovu poklepala prstem o stůl.

„Vyber barvu, jakou chceš.“ Pokud bych k sobě měla být upřímná, musela jsem připustit, že se Ianthe stala mou pravou rukou. Ona tu roli ovšem ochotně přijala a věnovala pozornost věcem, o které jsem nedokázala projevovat zájem.

Přesto teď mírně pozvedla obočí.

Ačkoli byla velekněžkou, unikla hrůzám přicházejícím z kraje pod Horou díky tomu, že včas uprchla společně se svou rodinou. Její otec, jeden z Tamlinových nejsilnějších spojenců, vyčítal hrozící nebezpečí a poslal Ianthe, její matku a dvě mladší sestry do Vallahanu, jednoho z nesčetných vílích území za oceánem. Padesát let žily na cizím dvoře, kde vyčkávaly, zatímco jejich lidé byli pobíjeni a zotročováni.

Ianthe se o tom nezmínila a já měla dost rozumu na to, abych se jí na to nevyptávala.

„Každý bod této svatby vysílá zprávu nejen Prythianu, ale i světu mimo něj,“ řekla. Přemohla jsem povzdech. To jsem věděla – už o tom se mnou mluvila. „Vím, že se ti ty šaty nelíbí...“

Mírně řečeno. Nenáviděla jsem tu zrůdnou hromadu tylu, kterou pro mě vybrala. Tamlin stejně tak, i když se mohl potřhat smíchy, když jsem se mu v ní předvedla v soukromí své komnaty. Slíbil mi však, že přestože podle něj ty šaty byly směšné, kněžka věděla, co dělá. Chtěla jsem se bránit. Protivilo se mi, že se mnou souhlasí a přitom stojí na její straně, jenže... Úsilí, které bych na to vynaložila, za to nestálo.

Ianthe pokračovala: „Vyjadřují ale správné poselství. Strávila jsem hodně času na různých dvorech, takže vím, jak to u nich chodí. V tomto mi můžeš věřit.“

„Já ti věřím,“ odpověděla jsem a mávla jsem rukou k papírům před námi. „Na rozdíl ode mě víš, co se všemi těmihle věcmi.“

Na Ianthiných zápěstích se zalesklo stříbro velmi podobné náramkům, které nosily Požehnané děti na opačné straně zdi. Někdy jsem si říkala, jestli ti blázniví lidé neukradli ten nápad prythianským velekněžkám – jestli nějaká kněžka jako Ianthe mezi lidmi tenhle nesmysl nerozšířila.

„Je to důležitá chvíle i pro mě,“ pronesla Ianthe opatrně a upravila si přitom kroužek na hlavě. Její zelenomodré oči se upřely do mých. „Ty a já jsme si velmi podobné – mladé a nezkušené mezi těmito... vlky. Jsem tobě a Tamlinovi vděčná, že jste mi dovolili vést obřad a pozvali jste mě, abych pracovala na vašem dvoře. Abych byla jeho součástí. Ostatní velekněžky mě nemají ve zvláštní oblibě a já je také ne, ovšem...“ Zavrtěla hlavou a kápě se jí zavlnila kolem šíje. „Společně,“ zašeptala, „všichni tři tvoříme skutečnou sílu. Všichni čtyři, pokud počítáš Luciena.“ Pobaveně se zasmála. „Ne že by se mnou nějak toužil mít co do činění.“

Tím chtěla přejít na nové téma.

Často nacházela způsob, jak se o Lucienovi zmínit, připojit se k němu při slavnostech, dotknout se jeho lokte nebo ramene. On jí však nevěnoval pozornost. Před týdnem, když jsem se ho konečně zeptala, jestli si na něj Ianthe brousí zuby, na mě však jenom vrhl pohled, tiše zavrčel a odkráčel pryč. Vyložila jsem si to jako ano.

Svazek s Lucienem by byl téměř tak dobrý jako s Tamlinem: Byl pravou rukou jednoho vladaře a synem druhého... Jeho potomci by byli mocní a zajímaví pro ostatní dvory.

„Víš, že je to... pro něj těžké, když jde o ženy,“ odpověděla jsem nicneříkajícím tónem.

„Po smrti své milenky *byl* s řadou žen.“

„Možná je to v tvém případě jiné. Třeba to znamená, že není na vztah připravený.“ Pokrčila jsem rameny a snažila jsem se najít správná slova. „Možná proto si drží odstup.“

Ianthe o tom zauvažovala a já se modlila, aby ji má polopravda přesvědčila. Velekněžka byla ambiciózní, chytrá, krásná a odvážná, ale já měla dojem, že jí Lucien neodpustil a třeba nikdy neodpustí, že během Amaranthiny vlády uprchla. Někdy mě dokonce napadlo, jestli by jí za to můj přítel nechtěl rozsápat hrdlo.

Ianthe nakonec přikývla. „Těšíš se aspoň na svatbu?“

Zakroutila jsem svým smaragdovým prstenem. „Bude to nejšťastnější den mého života.“

Ten den, kdy mě Tamlin požádal o ruku, mi to tak každopádně připadalo. Radostí jsem se rozplakala a odpověděla jsem ano, ano, tisíckrát ano a pomilovala jsem se s ním na louce plné květin, kam mě při té příležitosti zavedl.

Ianthe přikývla. „Vašemu svazku požehnal sám Kotlík. To, že jste přežili hrůzy pod Horou, to jen dokazuje.“

V ten okamžik jsem si všimla, jak sklouzla pohledem k mé levé ruce a tetování na ní.

Měla jsem co dělat, abych nestáhla ruku pod stůl.

Tetování na jejím čele bylo vyvedené inkoustem v barvě půlnoční modři, přitom jí však slušelo. Podtrhávalo ženskost jejího roucha a doplňovalo šperky z lesklého stříbra. Na rozdíl od elegantních, surových linií na mé ruce.

„Mohly bychom ti obstarat rukavice,“ nabídla mi nenuceně.

To by vyslalo další vzkaz – možná tomu, kdo jak jsem zoufale doufala, zapomněl, že žiju.

„Popřemýšlím o tom,“ odpověděla jsem s mdlým úsměvem.

Div jsem nevyskočila z křesla, když uplynula hodina a Ianthe odvlála do své soukromé modlitebny, kterou jí věnoval Tamlin, aby o poledni přednesla díky Kotlíku za osvobození naší země, za mé vítězství a za to, že Tamlin znovu získal vládu nad zdejším krajem.

Někdy mě napadlo, že ji požádám, aby se modlila taky za mě.

Aby se modlila za to, abych si jednoho dne zamilovala šaty, slavnosti a svou úlohu hezké uzardělé nevěsty.

Už jsem ležela v posteli, když Tamlin vešel do ložnice, tiše jako jelen v lese. Zvedla jsem hlavu a hmátla po dýce, kterou jsem ponechávala na nočním stolku, ale uklidnila jsem se při pohledu na jeho široká ramena a na snědou pokožku pozlacenou světlem svíček z chodby, které vrhaly stín na jeho tvář.

„Jsi vzhůru?“ broukl. V jeho hlase jsem zaslechla zamračení. Po večeri se odebral do pracovny, kde se probíral kupou listin, které mu Lucien naložil na stůl.

„Nemohla jsem spát,“ řekla jsem a sledovala, jak se jeho svaly pohybují, když se vydal do koupelny, aby se umyl. Snažila jsem se usnout už hodinu, jenže pokaždé, když jsem zavřela oči, mé tělo ztuhlo a stěny pokoje se na mě začaly tlačit. Dokonce jsem otevřela okna, ale... Čekala mě dlouhá noc.

Lehla jsem si zpátky na polštáře a naslouchala jsem sporrým, rázným zvukům, s nimiž se chystal do postele. Ponechal si vlastní komnaty s tím, že je nezbytné, abych měla prostor sama pro sebe.

Každou noc ovšem spal tady. Ještě nikdy jsem neulehla na jeho lůžko, i když mě napadlo, že se to o svatební noci změní, a modlila jsem se, abych sebou nezmítala, dokud se neprobudím, a nepozvracela povlečení, když nepoznám, kde to jsem. Když nebudu vědět, jestli tma pomine.

Možná proto se mnou o tom zatím nemluvil.

Vynořil se z koupelny, shodil ze sebe halenu a košili a já se zvedla na loktech a dívala se upřeně na něj, když se zastavil u kraje postele.

Mou pozornost ihned zaujaly silné bystré prsty, kterými rozepínal kalhoty.

Tamlin souhlasně zavrčel a já se kousla do rtu, když si stáhl kalhoty spolu se spodním prádlem a odhalil mohutné vztyčené mužství. V puse mi vyschlo. Přejela jsem pohledem po jeho plochému bříše, svalnaté hrudi a pak...

„Pojď ke mně,“ zavrčel tak drsně, že jsem ta slova sotva rozpoznala.

Odhrnula jsem pokrývku, odhalila své nahé tělo a on zasyčel.

Když jsem sklouzla přes postel k němu a zvedla se na kolena, na tváři se mu objevil hladový výraz. Vzala jsem jeho tvář do dlaní. Z jedné strany jsem jeho nazlátlou kůži držela prsty bílými jako slonovina a z druhé prsty poznačenými spirálami. Políbila jsem ho.

Při polibku mi hleděl do očí, i když jsem se k němu přivinula blíž, a polkla jsem tiché zasténání, jakmile jsem na bříše ucítila jeho úd.

Jeho mozolnaté prsty mi přejely po bocích, pase. Držel mě na místě, sklonil hlavu a oplatil mi polibek. Když jsem ucítila dotek jeho jazyka mezi rty, otevřela jsem ústa a začali jsme se líbat ještě vášnivěji. Nárokoval si mě a prohlašoval mě za svou.

V ten okamžik jsem zasténala a naklonila jsem hlavu, aby mě mohl zahrnout ještě prudšími polibky. Jeho ruce mi sevřely pas a pak se pohnuly – jednou mě chytil za zadek a druhou vklouzl mezi nás.

Teď – v tuhle chvíli jsme tu byli jen on a já a naše těla nic nedělilo...

Jeho jazyk mi přešel po patře, když mě pohladil prstem v rozkroku. Zalapala jsem po dechu a prohnula záda. „Feyre,“ vydechla mi na rty a vyslovil mé jméno jako modlitbu horoucnější, než jakou kdy Ianthe promlouvala ke Kotlíku v to temné ráno po slunovratu.

Jeho jazyk mi opět přešel po ústech, v okamžiku, kdy do mě vklouzl prstem. Mé boky se zavlnily. Chtěla jsem víc, toužila jsem, aby mě naplnil, a jeho zavrčení mi znělo ozvěnou v hrudi, když přidal další prst.

Tančila jsem s ním. Žíly mi protínaly blesky a soustředila jsem se pouze na jeho prsty, ústa, na jeho tělo na mém. Dlaní mi zatlačil na uzlíček nervů mezi nohama a já zaúpěla jeho jméno, když jsem se roztráстила na tisíc kousků.

Se zakloněnou hlavou jsem prudce vdechovala chladný noční vzduch a pak už mě něžně, opatrně a láskyplně pokládal na postel.

Natáhl se nade mnou, sklonil hlavu k mému řadru a stačilo, aby mi jedinkrát stiskl zuby bradavku, a já mu zatnula nehty do zad. Potom jsem ho objala nohama a on se uvelebil mezi nimi. Tohle – *tohle* jsem potřebovala.

Zarazil se a paže se mu chvěly, když vyčkával nade mnou.

„Prosím,“ vyhrkla jsem.

On mi však jen přešel rty po čelisti, krku a ústech.

„Tamline,“ prosila jsem. Uchopil můj prs do dlaně a palcem

mi pohladil bradavku. Když jsem vykřikla, mocným pohybem do mě pronikl.

Na chvíli jsem nebyla ničím a nikým.

Když jsme splynuli a naše srdce tloukla jako jediné, slíbila jsem si, že to vždycky bude takové, a on se maličko odtáhl, svaly na zádech se mu pod mýma rukama napjaly a pak ke mně přirazil. Znovu a znovu.

S každým jeho pohybem jsem se o něj tříštila, zatímco on šeptal mé jméno a řekl mi, že mě miluje. Když ta bouře znovu naplnila mé žíly i mou mysl, když jsem zasténala jeho jméno, nechal se unést rozkoší. Držela jsem se ho s každou strhující vlnou a vychutnávala si jeho tíhu, dotek jeho kůže a jeho nezměrnou sílu.

Hodnou chvíli bylo v ložnici slyšet jen náš uštváný dech.

Když se nakonec odtáhl, zamračila jsem se, jenže on se nechystal nikam odejít. Natáhl se na bok s hlavou opřenou o ruku a začal mi lenivě kreslit kruhy na břicho a kolem prsou.

„Ten dnešek mě mrzí,“ zamumlal.

„To nic,“ špitla jsem. „Chápu to.“

Nebyla to lež, ne tak docela.

Jeho prsty zamířily níž a zakroužily mi kolem pupku. „Jsi... jsi pro mě všechno,“ ujistil mě sevřeným hlasem. „Musím... musím se o tebe postarat a vědět, že se k tobě nedostanou – že už ti nikdy nikdo neublíží.“

„Já vím.“ Zajel prsty ještě níž. Ztěžka jsem polkla a zopakovala jsem: „Já vím.“ Odhrnula jsem mu vlasy z obličeje. „Ale co ty? Kdo ochrání tebe?“

Semkl rty. Když se mu vrátila jeho moc, nepotřeboval, aby ho někdo bránil a hájil. Téměř jsem viděla, jak cení neviditelné tesáky – ne na mě, ale při pomyšlení, čím byl před pouhými pár měsíci, kdy byl bezbranný vůči Amaranthiným rozmarům a jeho moc byla pouhým potůčkem v porovnání s vodopádem, který jím nyní proudil. Pomalu se nadechl, sklonil se a políbil mě na srdce přímo mezi ňadra. To byla dostatečná odpověď.

„Už brzy,“ zabručel a jeho prsty se vrátily k mému pasu. Málem jsem nesouhlasně zaúpěla. „Brzy se staneš mou ženou a všechno bude v pořádku. Necháme to všechno za námi.“

Prohnula jsem záda a přiměla ho, aby zajel rukou níž. Tamlin se drsně zasmál. Pomalu jsem neslyšela vlastní hlas, když jsem se soustředila na prsty, jež uposlechly můj tichý příkaz. „Jak mi budou ostatní říkat?“ Pohládl mě po pupíku, když se sklonil a uchopil vrcholek mého prsu do úst.

„Hm?“ zamumlal a ten hrdební zvuk se mi přelil do bradavky, až jsem se zazmítala.

„Všichni mě budou prostě nazývat, Tamlinovou ženou? Obdržím nějaký... titul?“

Zvedl hlavu dost vysoko na to, aby mi pohlédl do očí. „Chtěla bys nějaký?“

Než jsem stihla odpovědět, hravě mě kousl do řadra a pak to citlivé místo olízl – a přitom mi prsty konečně zajel mezi nohy a lenivým kroužením mě dráždivě hladil.

„Ne,“ vyjekla jsem. „Ale nechci, aby mi lidi...“ Kotlík mě spal, ty jeho proklaté *prsty*. „Nevím, jak se srovnám s tím, že mi budou říkat ‚vladařka‘.“

Jeho prsty do mě znovu pronikly a Tamlin spokojeně zamručel, když nahmatal vlhko mezi mými stehny, mé i jeho vlastní. „To nebudou,“ řekl mi a jeho dech mě zahřál na kůži. Opět se zvedl nade mě, a zatímco klouzal dolů, zanechával mi na těle polibky. „Žádné vladařky nejsou.“

Chytil mě za stehna, aby mi široce roztáhl nohy, sklonil se a...

„Jak to myslíš, že žádné vladařky nejsou?“

Horko, jeho doteky – všechno pominulo.

Vzhlédl mezi mýma nohama a já při tom pohledu málem dosáhla vrcholu. Jenže to, co řekl, co naznačoval... Políbil mě na vnitřní stranu stehna. „Vladaři mají pouze ženy. Manželky. Žádná vladařka nikdy nebyla.“

„Ale Lucienova matka...“

„Je paní Podzimního dvora. Ne jeho vladařkou. Stejně jako ty budeš paní Jarního dvora. Budou tě oslovovat stejně jako ji

a budou ti projevovat stejnou úctu.“ Znovu sklopil zrak k tomu, co bylo jen několik palců od jeho úst.

„Takže Lucienova...“

„V tuhle chvíli nechci z tvých úst slyšet jméno žádného jiného muže,“ zavrčel a sklonil ke mně ústa.

Při prvním pohlazení jeho jazyka jsem se s ním přestala dohadovat.

3

Na Tamlina musela tvrdě dolehnout vina, protože i když následující den odjel, čekal na mě Lucien s nabídkou, že se spolu podíváme, jak probíhají opravy v nedaleké vesnici.

Nenavštívila jsem ji víc než měsíc. Ani jsem nepamatovala, kdy jsem naposledy opustila sídlo a okolní pozemky. Několik vesničanů bylo pozváno na oslavy zimního slunovratu, jenomže já je kvůli davu návštěvníků sotva stihla pozdravit.

Před hlavními dveřmi stájí stáli osedlaní koně a já počítala strážce opodál u bran (čtyři), po stranách domu (dva na každém rohu) a ty, kteří nyní hlídkovali v zahradě, odkud jsem právě vyšla (dva). Ačkoli nikdo nepromluvil, provrtávali mě očima.

Lucien se chtěl vyšvihnout na svou šedě grošovanou klisnu, avšak já mu zastoupila cestu. „Tý že jsi spadl z toho svého zatraceného koně?“ sykla jsem a šťouchla ho do ramene.

Lucien naneštěstí klopýtl vzad, klisna vystrašeně zaržála a já překvapeně zamrkala na svou nataženou ruku. Nedovolila jsem si uvažovat o tom, co si musejí myslet strážci, a než Lucien stihl cokoli říct, obořila jsem se na něj: „Proč jsi mi lhal o těch názích?“

Lucien si založil ruce na hrudi, přimhouřil kovové oko a setřásl si vlasy z obličeje.

Na okamžik jsem musela odvrátit zrak.

Amaranthiny vlasy byly tmavší a její tvář byla krémově bílá, nijak nepodobná Lucienově sluncem nazlátlé pokožce.

Místo toho jsem se zadívala na stáj za ním. Aspoň že byla velká, otevřená a stájníci teď pracovali v jiném křídle. Obvykle

mi nepůsobilo velkou potíží zdržovat se uvnitř, což se stávalo většinou, když jsem se nudila natolik, že jsem zašla za zdejšími koňmi. Bylo tu spousta místa, kde jsem se mohla pohybovat a kudy jsem mohla uniknout. Zdi nepůsobily zrovna... trvale.

Na rozdíl od kuchyně, která se nacházela příliš hluboko. Její stěny byly moc tlusté a okna nebyla dost velká, aby se jimi dalo prolézt. Na rozdíl od pracovny, kde byl nedostatek přirozeného světla a míst, odkud by se dalo lehce dostat ven. V duchu jsem si sestavila dlouhý seznam prostor, které jsem v sídle dokázala a nedokázala snést, a seřadila jsem je přesně podle toho, jak moc mi v nich tuhly svaly a jak jsem se potila.

„Nelhal jsem,“ bránil se rázně Lucien. „Opravdu jsem *spadl* z koně.“ Poplácal klisnu po boku. „Potom, co mě z něj jeden z nich srazil.“

Typické vílí uvažování a lhaní. „Proč?“

Lucien sklapl.

„Proč?“

Jen se obrátil zpět ke své trpělivé klisně. Já však postřehla výraz na jeho tváři, tu... *lítost* v jeho oku.

Vyhrkla jsem: „Můžeme se místo toho projít?“

Pomalů se otočil. „Jsou to tři míle.“

„Což uběhneš za několik minut. Chtěla bych zjistit, jestli s tebou udržím krok.“

Jeho kovové oko zabzučelo a já věděla, co řekne, ještě než otevřel pusou.

„To nic,“ předběhla jsem ho a zamířila ke své bílé klisně, která se vyznačovala mírnou povahou i sklony k lenošení a rozmazleností. Lucien se mi nepokoušel nic rozmlouvat, a když jsme odjížděli od sídla na lesní cestu, neřekli jsme půl slova. Jaro bylo jako vždy v plném květu, vánek byl prochnutý vůní šeříků a keře lemující cestu šelestily životem. Nikde nebylo ani vidu po Boggem, názích ani jakýchkoli dalších tvorech, kvůli nimž se kdysi les pohroužil do ticha.

Nakonec jsem Lucienovi sdělila: „Nestojím o tvou zpropadenou lítost.“

„To není lůst. Tamlin mi zakázal ti to říct...“ Maličko provinile sebou trhl.

„Nejsem žádná křehotinka. Pokud na tebe zaútočili nágové, *zasloužím* si to vědět...“

„Tamlin je můj vladař. Když mi dá rozkaz, uposlechnu ho.“

„Já jen že jsi takhle nesmyšlel, když jsi našel způsob, jak jeho rozkazy obejít, abys mě poslal za Surielem.“ A já za to málem zaplatila životem.

„Tehdy jsem byl zoufalý. Jako všichni ostatní. Jenže teď – teď potřebujeme řád, Feyre. Potřebujeme pravidla, systém a *řád*, pokud máme mít naději, že zemi obnovíme. Co Tamlin řekne, platí. Jsem *první*, na koho se obracelí zraky ostatních – musím jít příkladem. Nechtěj po mně, abych ohrožoval stabilitu tohoto dvora tím, že bych se zpěchoval příkazům. Ne teď. Dává ti tolik volnosti, kolik může.“

Musela jsem se přimět dlouze nadechnout, abych naplnila bolestivě sevřené plíce vzduchem. „Na to, že se odmítáš stýkat s Ianthe, mluvíš podobně jako ona.“

„*Netušíš*, jak těžké to pro něj je tě vůbec nechat odejít z pozemků kolem sídla. Je pod větším tlakem, než si dokážeš představit,“ ucedil.

„Vím přesně, jaký tlak musí snášet. A nedošlo mi, že se ze mě stal vězeň.“

„Nejsi...“ Krátce zatnul zuby. „Tak to není a ty to víš.“

„Když jsem byla pouhým člověkem, nedělalo mu problémy nechat mě lovit a potulovat se o samotě. A tehdy byly hranice podstatně míň bezpečné.“

„Tehdy mu na tobě nezáleželo tolik jako teď. A potom, co se stalo pod Horou...“ Ta slova se mi hlasitě rozezněla v hlavě a zatnula se mi do příliš napjatých svalů. „Má hrozný strach. *Strach* z toho, že skončíš v rukou jeho nepřátel. A oni to vědí také. Vědí, že k tomu, aby nad ním získali moc, stačí, aby se zmocnili tebe.“

„Myslíš, že to nevím? To ale vážně čeká, že strávím zbytek života v sídle, budu dohlížet na služebnictvo a nosit hezké šaty?“

Lucien se díval na věčně mladý les. „Copak po tomhle ne-
touží všechny lidské ženy? Aby se s nimi oženil pohledný šlech-
tic z vílího rodu a po zbytek života je zahrnoval přepychem?“

Sevřela jsem opratě své klisny tak silně, že pohodila hlavou.
„Je hezké vědět, že jsi pořád stejný hajzlík, Luciene.“

Opět přimhouřil kovové oko. „Tamlin je vladař. Budeš jeho
manželkou. Musíš dodržovat tradice a plnit jistá očekávání.
Jako my všichni, aby bylo znát, že stojíme neochvějně při sobě,
překonali jsme Amaranthino běsnění a jsme odhodlaní zničit
protivníky, kteří by se pokusili vzít, co nám patří.“ Ianthe ke
mně včera měla skoro stejný proslov. „Brzy proběhne platba de-
sátku,“ pokračoval a zavrtěl přitom hlavou, „to je první, kterou
svolal od... od toho, co nás proklela.“ Téměř neznatelně se za-
chvěl. „Dopřál našemu lidu tři měsíce na to, abychom si uspo-
řádali své záležitosti, a chtěl počkat do začátku nového roku, ale
příští měsíc bude požadovat desátek. Ianthe mu řekla, že už je
čas – že je lid připravený.“

Lucien čekal a já bych na něj nejraději plivla, protože věděl –
věděl, že netuším, o co jde, a chtěl, abych to přiznala. „Co je to?“
zeptala jsem se příkře.

„Dvakrát ročně, obvykle okolo letního a zimního slunovratu,
musí každý člen Jarního dvora, ať jde o vznešenou, nebo nižší
vílu, zaplatit desátek podle svého příjmu a postavení. Takto udr-
žujeme panství v chodu, získáváme peníze pro strážce, na jídlo
a pro služebnictvo. Tamlin je na oplátku ochraňuje, vládne jim
a pomáhá jim, jak jen může. Tak to u nás chodí. Letos Tamlin
odložil desátek o měsíc, aby dopřál poddaným čas shromáždit
peníze a oslavovat. Brzy však dorazí vyslanci ze všech usedlostí,
vesnic nebo rodů s desátkem. Od tebe jako Tamlinovy ženy se
očekává, že budeš sedět po jeho boku. A pokud nebudou moct
zaplatit... Bude se od tebe očekávat, že budeš přitom, když jim
vyměří trest. To nemusí být hezké. Já budu ověřovat, kdo dora-
zí a kdo ne, tedy kdo nezaplatí. A pokud desátek neuhradí do
tří dnů, které jim Tamlin oficiálně poskytne, má právo je začít
lovit. K lovu mu dávají svolení samy velekněžky, takže Ianthe.“

To bylo příšerné a kruté. Chtěla jsem to říct nahlas, ale když se na mě Lucien tak díval... Už beztak mě posuzovalo dost lidí.

„Dopřej mu čas, Feyre,“ požádal mě Lucien. „Odbudeme tu svatbu, měsíc nato desátek a pak... pak vyřešíme zbytek.“

„Já mu dávám čas,“ namítla jsem. „Ale nemůžu zůstat nado-smrti zavřená v domě.“

„On to ví. Nemluví o tom, ale ví to. Věř mi. Musíš mu od-pustit, jestli kvůli vyvraždění své rodiny nedokáže být ve věci tvé bezpečnosti velkorysejší. Ztratil příliš mnoho blízkých. Jako my všichni.“

Každé jeho slovo bylo olejem, který přiléval do vroucí jámy v mém nitru. „Já si nechci vzít vladaře. Chci si vzít jen *jeho*.“

„Jenže jedno nemůže být bez druhého. Je tím, kým je. Vždycky, *vždycky* tě bude chtít chránit, ať se ti to líbí, nebo ne. Pro-mluv si s ním o tom – vážně si s ním promluv, Feyre. Spolu to zvládnete.“ Když se naše pohledy setkaly, na Lucienově tváři se pohnul sval. „Nechtěj po mně, abych si vybral, na čí stranu se přidám.“

„Úmyslně mi tajíš věci.“

„Je mým vladařem. Jeho slovo je *zákon*. Feyre, máme šanci obnovit náš svět a změnit ho v takový, jakým by měl být. Nevstoupím do tohoto nového světa tím, že zklamu jeho důvěru. I když jsi...“

„I když jsem co?“

Zbledl a pohládl klisnu po hřívě barvy pavučiny. „Byl jsem nucený přihlížet, jak můj otec vraždí ženu, kterou jsem miloval. Moji bratři mě *donutili* se na to dívat.“

Sevělo se mi srdce nad bolestí, která ho neustále pronásle-dovala.

„Nebylo žádné kouzlo, žádný zázrak, které by ji přivedly zpět. Nebylo přitom shromáždění vladařů, kteří by ji vzkřísili. Díval jsem se, jak umírá, a *nikdy* nezapomenu na tu chvíli, kdy jsem *uslyšel*, jak jí přestalo tlouct srdce.“

Oči mě pálily.

„Tamlinovi bylo dopřáno něco, co mně ne,“ dodal Lucien

tiše a rozechvěle se nadechl. „Všichni jsme slyšeli, jak ti zlomila vaz. Ale ty ses vrátila mezi živé. Pochybuji, že Tamlin na ten zvuk někdy zapomene. A udělá vše, co je v jeho moci, aby tě ochránil od podobného nebezpečí, i když to znamená, že před tebou máme tajemství a že se musíš řídit pravidly, která se ti nezamlouvají. V tomto je neústupný, tak ho o to nežádej... aspoň prozatím.“

V mysli ani v srdci jsem nenacházela slov. Dopřát Tamlinovi čas, aby se přizpůsobil... To bylo to nejmenší, co jsem mohla udělat.

Halas provázející stavbu přehlušil štěbetání lesních ptáků dlouho předtím, než jsme vkročili do vsi. Kladiva tloukla do hřebíků, lidé halekali příkazy, dobytek bučel.

Když jsme vyjeli z lesa, uviděli jsme, že vesnice už je z poloviny postavená. Obklopovaly nás malé domky z kamene a dřeva, dočasné přístřešky pro zásoby a dobytek... Jediná věc, jež se zdála být zcela hotová, byla velká studna uprostřed návsi a budova, která byla podle všeho hostinec.

Někdy mě stále překvapovalo, jak je Prythian obyčejný a jak moc se podobá zemi smrtelníků. Klidně bych mohla být ve vsi u nás doma. Tahle byla hezčí a novější, ale rozmístění budov a ústřední část byly naprosto stejné.

Také jsem si tu úplně stejně připadala – jako cizinka –, když jsme s Lucienem vjeli do srdce toho zmatku a všichni ustali v práci, obchodování nebo potloukání kolem a dívali se na nás.

Na mě.

Jako by se na ves snesla vlna ticha. Zvuky práce odezněly i v nejbližších zákoutích.

„Feyre Ničitelka kleteb,“ zašeptal kdosi.

To tedy bylo mé nové jméno.

Byla jsem vděčná za dlouhé rukávy zdobného jezdeckého obleku a rukavice, které jsem si navlékla, než jsme přijeli na území vesnice.

Lucien zamířil s klisnou k muži z rodu vznešených víl, který podle všeho řídil stavbu domu vedle zastřešené studny. „Přijeli

jsme se podívat, jestli nepotřebujete pomoct,“ pronesl hlasitě, aby ho všichni slyšeli. „Pro dnešek jsme vám k službám.“

Muž zbledl jako stěna. „Jsme vám vděční, můj pane, ale žádnou pomoc nepotřebujeme.“ Hltal mě vykulenýma očima. „Dluh je splacen.“

Připadalo mi, že mám dlaně celé zpocené a horké. Má klisna hrábla kopytem po udusané narudlé hlíně ulice.

„Prosím,“ naléhal Lucien, když s grácií sklonil hlavu. „Chceme s vámi sdílet břemeno obnovy vašich domovů. Byla by to pro nás čest.“

Muž zavrtěl hlavou. „Dluh je splacen.“

Takto to pokračovalo na každém místě, kde jsme se zastavili: Lucien sesedl z koně, nabídl vesničanům pomoc a ti ho zdvořile a se zbožnou úctou odmítali.

Po dvaceti minutách jsme zamířili zpátky do stínů šelestícího lesa.

„Nechal tě, abys mě dnes vzal s sebou,“ řekla jsem ochraptěle, „abych se přestala dožadovat, že pomůžu s obnovou?“

„Ne. Bylo to moje rozhodnutí, ale důvod jsem měl stejný. Oni tvou pomoc ani nechtějí, ani nepotřebují. Tvá přítomnost je rozptyluje a připomíná jim, čím si prošli.“

Zatrnulo mi. „Ale oni pod Horou nebyli. Nikoho z nich jsem nepoznala.“

Lucien se otřásl. „Ne. Amarantha pro ně zbudovala... tábory. Šlechtici a víly, na které se usmálo štěstí, mohli žít pod Horou. Pokud však lidé z některého dvora nepracovali a nezásobovali ji zbožím a potravinami, zavřela je do táborů v síti tunelů v hlubinách Hory. Byly tam tisíce vězňů namačkaných v síních a chodbách bez světla a vzduchu a takto tam strávili padesát let.“

„Nikdo mi nikdy neřekl...“

„Bylo zakázáno o tom mluvit. Někteří zešíleli a začali se živit spoluvězni, když Amarantha zapomněla strážím nařídit, aby je nakrmili. Někteří vytvořili skupiny, které procházely tábory a...“ Promnul si čelo palcem a ukazováčkem. „Páchaly strašné věci.

Teď se všichni snaží rozpomenout na to, jaké to bylo předtím. Na to, jak mají *žít*.“

V krku mě páčila žluč. Jenže ta svatba... ano, třeba to bude začátek uzdravování.

Přesto jako by mé smysly zastírala jakási pokrývka, která vytěšňovala všechny zvuky, chutě a pocity.

„Vím, že jsi jim chtěla pomoci,“ omlouval se Lucien. „A mrzí mě to.“

Mě to mrzelo taky.

Má nová nekonečná existence se přede mnou prostírala jako široká propast.

Nechala jsem se jí pohltit.

4

Několik dní před svatebním obřadem začali přijíždět hosté a já byla ráda, že nikdy nebudu vladařkou a nikdy nebudu co do zodpovědnosti a moci rovna Tamlinovi.

Malá zapomenutá část mé duše při tom pomyšlení ječela a řvala, ale...

Jedna večere střídala druhou a pak tu byly slavnostní obědy, pikniky a lovy.

Byla jsem představována a předváděna různým vilám a tvář mě bolela od toho, jak jsem se dnem i nocí musela usmívat. Začala jsem se na svatbu těšit už jen při představě, že po ní tohle všechno skončí a já nebudu muset být milá, s nikým se bavit nebo cokoli *dělat* třeba celý týden, měsíc, rok.

Tamlin to všechno snášel tím svým tichým, rázným způsobem a stále mi opakoval, že večírky jsou možností, jak mě uvést k jeho dvoru, a dávají jeho lidu důvod k oslavám. Ujistil mě, že ta setkání nesnáší stejně jako já, jenže... někdy jsem ho přistihla, jak se spokojeně usmívá. A abych pravdu řekla, zasloužil si to a měl na to právo. Stejně jako všichni ostatní.

Proto jsem se překonávala a držela jsem se v blízkosti Ianthe, když Tamlin zrovna nebyl po mém boku, případně i když jsme byli spolu, nechala jsem ty dva, aby hovořili s hosty, zatímco já potají počítala hodiny, které zbývaly, než všichni odejdou.

„Měla by sis jít lehnout,“ navrhla mi Ianthe, když jsme spolu pozorovaly shromážděné hosty, kteří naplnili velkou síň. Před půl hodinou jsem ji zahlédla u otevřených dveří a byla jsem

ráda, že mám výmluvu, proč opustit chumel Tamlinových přátel, s nimiž jsem musela mluvit. Nebo spíš nemluvit. Buď na mě nepokrytě zírali, nebo se ze všech sil snažili najít nějaké společné téma. Většinou to byl hon. Rozhovor obvykle po třech minutách ustal.

„Ještě to vydržím hodinu, než budu muset jít spát,“ odpověděla jsem. Ianthe na sobě měla jako vždy bleďé roucho s vyhrnutou kápí zachycenou stříbrným kroužkem s modrým kamenem.

Muži z rodu vznešených víl na ní mohli oči nechat, když procházeli kolem místa, kde jsme stáli u zdi vyložené dřevem poblíž hlavního vchodu. Pozorovali ji s úžasem nebo touhou, možná obojím, a občas jejich zrak spočinul na mně. Věděla jsem, že jejich ohromený výraz nemá nic společného s mými jasně zelenými šaty nebo hezkou tváří (která byla v porovnání s Ianthinou dost obyčejná). Snažila jsem si jich nevsímat.

„Jsi připravená na zítřek? Mohu pro tebe něco udělat?“ Ianthe upila ze sklenky šumivé víno. Šaty, které jsem dnes večer měla na sobě, byly darem od ní. Nazvala tu barvu zelená Jarního dvora. Alis jen znepokojivě mlčky přihlížela, když jsem si je oblékala, a nechala Ianthe, aby se zhostila jejích obvyklých povinností.

„Jsem v pořádku.“ Už jsem uvažovala o tom, jak by bylo ubohé, kdybych ji poprosila, aby u nás po svatbě zůstala natrvalo. Kdybych jí prozradila, že se děsím dne, kdy mě nechá samotnou na tomto dvoře, mezi těmito lidmi až do Nynsaru – menšího jarního svátku, který oslavuje konec osetí polí a při němž se rozdávají první květiny tohoto období. Zbývaly do něj celé měsíce. Dokonce i chrám, kde bude žít, mi připadal nesmírně daleko.

Dva muži, kteří kolem nás prošli už dvakrát, si konečně dodali odvalu, aby se u nás, tedy u ní zastavili.

Opřela jsem se o zeď a dřevo mě zatlačilo do zad, když k Ianthe přistoupili každý z jedné strany. Byli pohlední, tak jako byla pohledná většina z nich, a zbraně, které měli při sobě, prozrazovaly, že jde o dva muže z rodu vznešených víl, kteří strážejí Tamlinovy hranice. Třeba sloužili i pod Ianthiným otcem.

„Kněžko,“ pronesl jeden a hluboce se uklonil.

Už jsem si zvykla, že lidé líbají její stříbrné prsteny a prosí ji, aby se modlila za ně, za jejich rodiny nebo za jejich milé. Ianthe jejich projevy úcty přijímala, aniž by na její krásné tváři bylo cokoli znát.

„Brone,“ oslovila hnědovlasého vysokého muže po své levici. „A Jelene,“ řekla druhému po pravici, který byl černovlasý a mohutnější než jeho přítel. Pozvedla rty v laškovném, roztočilém úsměvu, který jak jsem zjistila, znamenal, že je právě na lovu a její kořist s ní stráví noc. „Vás dva rošťáky jsem už hodně dlouho neviděla.“

Vyměnili si pár koketních poznámek a pak dvojice mužů začala pokukovat mým směrem.

„Ach,“ prohodila Ianthe a kápě se jí zavlnila, když se otočila, „dovolte mi představit vám paní Feyre.“ Sklopila oči a sklonila hlavu v hluboké úkloně. „Spasitelku Prythianu.“

„My víme,“ řekl Jelen tiše a spolu s přítelem mi vysekl poklonu. „Byli jsme pod Horou s vámi.“

Zvládla jsem lehce pokývnout, když se narovnali. „Blahopřeji vám k zítřejší svatbě,“ podotkl Bron se širokým úsměvem. „Příhodnější konec bychom si nemohli přát.“

Příhodnější konec by byl, kdybych skončila v hrobě a v horoucím pekle.

„Kotlík,“ připojila se Ianthe, „žehná tímto svazkem nám všem.“ Muži souhlasně zabručeli a opět sklonili hlavy. Nevšíkala jsem si toho.

„Musím říct,“ pokračoval Bron, „že ta zkouška – s Midden-gardem – byla neuvěřitelná. Nejneuvěřitelnější věc, jakou jsem kdy viděl.“

Musela jsem se přemoct, abych se celá nenatlačila na stěnu. Snažila jsem se nemyslet na zápach toho bahna a cvakání zubů zvyklých trhat maso, které se ke mně přibližovaly. „Děkuji ti.“

„Podle toho, co jsem slyšela, to musela být hrůza,“ ozvala se Ianthe a přistoupila blíž, když si povšimla, že se mi z tváře vy-

tratil nacvičený úsměv. Položila mi ruku na paži. „Takové hrdinství budí úžas.“

Byla jsem jí vděčná, zoufale vděčná za ten nápomocný dotek. Za to, jak mi stiskla ruku. Věděla jsem, že podnítlí zástupy mladých žen z vílího rodu, aby se přidaly k jejímu řádu – ne aby uctívaly Matku a Kotlík, ale aby se naučily jejímu způsobu *života* –, aby mohly jasně zářit, mít rády samy sebe a střídát jednoho muže za druhým, jako by šlo o pokrmy na hostině.

„Minulý hon jsme propásli,“ prohodil Jelen nenuceně, „takže jsme neměli příležitost vidět na vlastní oči tvé umění, ale myslím, že nám vladař příští měsíc svěří hlídku poblíž sídla. Bylo by pro nás ctí vyjet s tebou lovit.“

Tamlin by mě s nimi nepustil ani za tisíc let a já nijak netoužila jim vysvětlovat, že už nemám zájem vzít luk a šíp znovu do rukou nebo cokoli lovit. Hon, na který mě vytáhli předevcírem, byl pro mě málem příliš velkým soustem. Nenapnula jsem tětívu, přestože mě všichni pozorovali.

Muži stále čekali na odpověď, a tak jsem řekla: „Bude to pro mě čest.“

„Postaví vás můj otec zítra na hlídku, nebo se zúčastníte obřadu?“ zajímala se Ianthe a dotkla se Bronovy paže, čímž odvedla jeho pozornost. Právě proto jsem o slavnostech vyhledávala její společnost.

Bron odpověděl, že ano, ovšem Jelen ze mě nespouštěl oči. Lépe řečeno z mých založených rukou. Z mých potetovaných prstů. „Poslal vám ten vladař nějaký vzkaz?“

Ianthe ztuhla a Bron okamžitě sklouzl pohledem k inkoustovým obrazcům na mé kůži.

„Ne,“ odvětila jsem a hleděla jsem přitom Jelenovi do očí.

„Nejspíš vzal do zaječích, když teď Tamlin získal zpět svou moc.“

„Ty Rhysanda nejspíš moc dobře neznáš.“

Jelen zamrkal, a dokonce ani Ianthe nenapadla vhodná odpověď. Byla to nejspíš ta nejrozhodnější věc, kterou jsem někomu během těchto večírků sdělila.

„No, pokud bude třeba, postaráme se o něj,“ dodal Jelen a přešlápl, když jsem mu nepřestávala hledět do očí, aniž bych zmírnila výraz ve tváři.

Ianthe promluvila současně k němu i ke mně: „Velekněžky se tím zabývají. Nedovolíme, aby s naší spasitelkou kdokoli zle nakládal.“

Nasadila jsem nicneříkající výraz. Že by právě *proto* Tamlin vyhledal Ianthe? Aby s ní uzavřel spojenectví? Maličko mě zabořilo u srdce. Obrátila jsem se k ní. „Půjdu si lehnout. Vyřídí Tamlinovi, že se uvidíme zítra.“

Zítra, protože dnešní noc, jak mi řekla Ianthe, máme strávit každý zvlášť, jak nařizovaly dávné tradice.

Ianthe mě políbila na tvář a její kápě mě na okamžik skryla před zbytkem síně. „Jsem ti k službám, paní. Pokud budeš něco potřebovat, dej pro mě poslat.“

Přikývla jsem, i když bych to neudělala.

Když jsem se chystala vyklouznout z místnosti, ohlédla jsem se k přední části, kde v kruhu mužů a žen z řad vznešených víl stáli Tamlin a Lucien. Možná nebyli uhlazení jako někteří z nich, ovšem... Vypadali jako lidé, kteří spolu strávili dlouhá léta a bojovali bok po boku. Tamlinovi přátelé. Když mi je představil, okamžitě jsem jejich jména zapoměla a už jsem se je znovu nesnažila naučit.

Tamlin zvrátil hlavu dozadu a vybuchl smíchy a ostatní se smáli z plných plic spolu s ním.

Odešla jsem, než si mě stihl všimnout, a prodírala jsem se chodbami plnými hostů, až jsem došla na ztemnělé prázdné poschodí obytného křídla.

Když jsem se ocitla sama ve své ložnici, došlo mi, že si nepamatuju, kdy jsem se naposledy od srdce zasmála.

Strop se na mě tlačil a jeho velké tupé bodce byly tak rozpálené, že jsem až z podlahy, k níž jsem byla přikovaná, viděla, jak se kolem nich chvěje vzduch. Byla jsem přikovaná, protože jsem

neuměla číst a nedokázala jsem rozluštit hádanku napsanou na zdi a Amarantha mě s radostí nechá nabodnout na hroty.

Ty se neustále přibližovaly. Nikdo mě nepřijde zachránit před strašnou smrtí.

Bude to bolet. Bude to bolet a bude to pomalé a budu křičet – možná budu volat matku, které na mně nikdy nezáleželo. Možná ji budu prosit, aby mě zachránila...

Když jsem se vymrštila na posteli, škubala jsem rukama a nohama a trhala jsem za neviditelné řetězy.

Vběhla bych do koupelny, kdyby se mi nohy a paže tak hrozně netřásly a mohla jsem dýchat, dýchat, *dýchat*...

Rozechvěle jsem se rozhlížela po ložnici. Skutečné – tohle bylo skutečné. Ta hrůza, byly to noční můry. Unikla jsem. Byla jsem živá. Byla jsem v bezpečí.

Otevřenými okny dovnitř pronikal vánek, který mi čechral vlasy a sušil ledový pot na mém těle. Tmavá obloha s matnými nepatrnými hvězdami jako trsy jinovatky mě k sobě vábila.

Bronova slova zněla, jako by sledování mého boje s Midden-gardem bylo stejné jako přihlížení nějakému zápasu. Jako by nestačila jediná chyba, aby mě ta zrůda celou sežrala a vyplivla pouze kosti.

Očividně jsem byla spasitelka i šašek.

Doklopýtala jsem k otevřenému oknu a otevřela ho ještě víc, abych lépe viděla tmou pošítou hvězdami.

Opřela jsem se hlavou o zeď a vychutnávala si chlad jejích kamenů.

Za několik hodin budu vdaná. Dočkám se svého šťastného konce, ať už si ho zasloužím, nebo ne. Ovšem tahle země, tihle lidé – i oni zažijí svůj šťastný konec. Prvních pár kroků k uzdravení. K míru. A potom bude všechno v pořádku.

Potom budu v pořádku.

Své svatební šaty jsem z celého srdce nenáviděla.

Byla to přišernost ušitá z tylu, šifonu a flóru, která se nijak nepodobala volným šatům, jež jsem obvykle nosila: Živůtek byl vypasovaný, výstřih byl hluboko vykrojený, až mi z něj kynula prsa, a ta sukně... Byl to třpytivý stan, který se v teplém jarním vánku skoro vznášel.

Žádný div, že se mi Tamlin smál. Dokonce i Alis si pro sebe něco broukala, když mě oblékala, ale nic neřekla. Nejspíš proto, že Ianthe ty šaty osobně vybrala, aby odpovídaly pohádce, kterou si dnes pro nás vymyslí – legendě, kterou sdělí světu.

Snad bych to všechno snesla, kdyby šaty neměly krátké naducané rukávky, tak obrovské, že jsem jejich třpyt vnímala, i když jsem se na ně nedívala. Vlasy jsem měla nakadeřené, napůl v drdolu, napůl rozpuštěné a protkané perlami, drahokamy a Kotlík ví čím dalším a měla jsem co dělat, abych se při pohledu do zrcadla nezatvářila kysele. Když jsem po širokém schodišti sestoupila do hlavní síně, šaty s každým krokem svištěly a šustily.

Zastavila jsem se za zavřenými dveřmi na nádvoří, kde byla zahrada vyzdobená pentlemi a lampiony v krémových, červánkových a nebesky modrých odstínech. Na největším nádvoří bylo přichystáno tři sta židlí, na nichž měli sedět členové Tamlinova dvora. Projdu uličkou uprostřed, přičemž budu muset snášet pohledy hostů, a dojdu ke stupínku na konci, kde na mě bude čekat Tamlin.

Potom, těsně před západem slunce Ianthe posvětil náš svazek a požeňná mu jako zástupkyně *všech* dvanácti velekněžek. Naznačila mi, že jejich jedenáct družek usilovalo o to, aby byly obřadu přítomny, ale ona je nějakou lstí dokázala udržet mimo veškeré dění. Buď aby strhla pozornost jen na sebe, nebo aby mě ušetřila toho, že bych měla v patách celou jejich smečku. Těžko říct. Možná obojí.

Ústa jsem měla vyschlá jako troud, když mi Alis ve stínu dveří do zahrady načechrala třpytivou vlečku šatů. Hedvábí a flór zašelestily a zaševalily a já uchopila do prstů navlečených

v rukavicích bledou kytici a div jsem přítom květinám nezlomila stonky.

Hedvábné, po lokty dlouhé rukavice měly skrýt mé tetování. Ianthe mi je dnes ráno osobně přinesla v truhličce vystlané sametem.

„Nebud' nervózní,“ utěšovala mě Alis, jejíž pokožka připomínající kůru stromu získala v medově zlatém večerním světle uzardělý nádech.

„To nejsem,“ odpověděla jsem nakřáplým hlasem.

„Šiješ sebou jako můj mladší synovec, když mu stříhám vlasy.“ Dokončila úpravy šatů a odehnala několik sluhů a služek, kteří se na mě přišli podívat ještě před obřadem. Předstírala jsem, že jsem je neviděla, stejně jako zářivý, sluncem pozlacený dav usazený na nádvoří před námi, a raději jsem si pohrávala s neviditelným smítkem prachu na sukni.

„Vypadáš nádherně,“ pověděla mi Alis tiše. Byla jsem si celkem jistá, že má na šaty podobný názor jako já, ale věřila jsem jí.

„Děkuju.“

„A zní to, jako by ses chystala na pohřeb.“

Nasadila jsem široký úsměv a Alis zvedla oči k nebi. Potom mě však popostrčila ke dveřím, které otevřel jakýsi nesmrtelný vítr. Vylínula se z nich melodická hudba. „Než se naděješ, budeš to mít za sebou,“ slíbila mi a jemně mě pošťouchla do světla zapadajícího slunce.

Tři sta lidí vstalo a otočilo se ke mně.

Naposledy se jich tolik sešlo, aby mě pozorovali a posuzovali, při mé poslední zkoušce. Všichni na sobě měli nádherné oblečení podobné tomu, které nosívali pod Horou. Jejich obličje se mi rozpíjely a rozplývaly před očima.

Alis si odkašlala a já si připomněla, že mám vykročit, dívat se na stupínek...

Na Tamlina.

Ten pohled mi vyrazil dech a stálo mě obrovské úsilí, abych sešla ze schodů, aniž by mě zradila kolena. Tamlin byl oslnivě krásný v zelenozlaté haleně, s korunou z lesklých vavřínů, jež se

mu leskla na hlavě. Popustil uzdu své magii, aby z něj mohlo zářit nesmrtelné světlo a krása – pro mě.

Viděla jsem jen jeho, svého vladaře. Užasle se na mě díval a oči se mu leskly, když jsem vkročila na hebkou travu posypanou plátky bílých růží...

A rudých.

Na cestě přede mnou byly v té běli roztroušené rudé okvětní plátky jako kapky krve.

Přiměla jsem se zvednout oči vzhůru k Tamlinovi, který tam stál s rovnými zády a hlavou hrdě vztyčenou.

Vůbec netušil, jak jsem ve svém nitru strašně zlomená a temná. Jak cítím, že nemám právo obléct se do bílé, když mám tak špinavé ruce.

Zato všichni ostatní si to mysleli. Určitě.

Mé kroky byly příliš rychlé, když mě nesly ke stupínku a k Tamlinovi. A k Ianthe, která byla pro dnešek oděná v tmavomodrém hávu a usmívala se pod kápí zdobenou stříbrnou korunkou.

Jako kdybych byla dobrý člověk, jako kdybych nezavraždila dva z jejich rodu.

Byla jsem vražedkyně a lhářka.

Ležel přede mnou shluk červených plátek – stejných jako krev mladíka z vílího rodu, která se mi rozlila u nohou.

Od stupínku mě dělilo deset kroků. Na kraji té rudé kaluže jsem zpomalila.

A pak jsem se zastavila.

Všichni mě pozorovali, přesně jako když jsem málem zahynula, zatímco přihlíželi mému utrpení.

Tamlin ke mně natáhl širokou ruku a mírně se zachmuřil. Srdce mi tlouklo strašně rychle, příliš rychle.

Bála jsem se, že se pozvracím.

Přímo na ty rudé plátky, přímo na travu a pentle natažené do uličky od židlí po stranách.

Mezi mou kůží a kostmi cosi hučelo a bušilo, vzdouvalo se a tlačilo, hnalo se mou krví...

Propichovalo mě tolik očí, příliš mnoho očí, které byly svědky každého zločinu, který jsem spáchala, každého ponížení...

Nevím, proč jsem se namáhala s rukavicemi. Proč jsem Ianthe nechala, aby mě přesvědčila.

Zapadající slunce bylo příliš horké a zahrada působila stísněně. Jako by z ní nebylo jak uniknout stejně jako slibu, který jsem se chystala složit. Který mě s Tamlinem navěky spojí a připoutá ho k mé zlomené a znavené duši. Ta věc ve mně nyní divoce vířila, mé tělo se třáslο její narůstající silou, když zběsile hledala cestu ven...

Navždycky – nikdy se neuzdravím, nikdy se neosvobodím sama od sebe ani od žaláře, v němž jsem strávila tři měsíce.

„Feyre,“ řekl Tamlin a stále ke mně nehybně natahoval ruku. Slunce kleslo za okraj západní zahradní zdi. Stíny se natáhly kolem a ochladily vzduch.

Kdybych se obrátila, začal by rozruch, ale já nedokázala těch posledních pár kroků udělat, nedokázala, nedokázala, nedokázala.

Sesypu se přímo tady a teď – a oni si uvědomí, jak moc jsem zkažená.

Pomoz mi, pomoz mi, pomoz mi, prosila jsem v duchu naléhavě, kohokoli. Prosila jsem Luciena, který stál v přední řadě a upíral na mě kovové oko. Prosila jsem Ianthe s vážnou, trpělivou a krásnou tváří pod neodmyslitelnou kápí. *Zachraň mě, prosím zachraň mě. Odved' mě pryč. Skoncuuj to.*

Tamlin udělal krok mým směrem a oči měl potemnělé obavou.

O krok jsem ustoupila. *Ne.*

Tamlin sevřel rty. Dav začal šeptat. Hedvábné stuhy ověšené koulemi s vílím světlem se nad námi a kolem nás s mihotáním rozzářily.

Ianthe promluvila, jako by se nic nestalo: „Pojď, nevěsto, a připoj se ke své pravé lásce. Pojď, nevěsto, ať konečně zvítězí dobro.“

Dobro. Já dobrá nebyla. Nebyla jsem *nic* a má duše, má věčná duše byla prokletá.

Pokusila jsem se do svých zrádných plic dostat vzduch, abych mohla vyřknout to slovo. *Ne. Ne.*

Jenže jsem nic říkat nemusela.

Náhle se za mnou ozval třesk, jako když do sebe prudce narazí dva balvany.

Hosté vykřikli, ustupovali a několik jich rovnou zmizelo, když se přihnala vlna temnoty.

Rychle jsem se otočila, a když noc pominula jako kouř odnášený větrem, uviděla jsem Rhysanda, jak si narovnává klopý černého kabátce.

„Zdravím tě, má drahá Feyre,“ pronesl sladce.

5

Nemělo mě to překvapovat. Ne když Rhysand s oblibou ze všeho dělal představení a vytáčet Tamlina pro něj bylo jistým druhem umění.

Prostě tu byl.

Rhysand, vladař Nočního dvora, nyní stál vedle mě a temnota z něj sálala jako inkoust rozpouštějící se ve vodě.

Naklonil hlavu a modročerné vlasy se mu při tom pohybu svezly na stranu. Jeho fialové oči zajiskřily ve zlatém vílím světle, když se upřely na Tamlina. Rhysand zvedl ruku směrem k Tamlinovi, Lucienovi a jejich strážcům, kteří se chystali tasit meče a odhadovali, jak mě dostat do bezpečí a jak ho skolit.

Když však zvedl ruku, všichni jako by zkameněli.

Jen Ianthe pomalu couvala a v její tváři by se krve nedořezal.

„Taková hezká malá svatba,“ prohodil Rhysand a strčil ruce do kapes, když všechny meče zůstaly v pochvách. Zbytek hostů se tlačil pryč a někteří přelézali židle, aby unikli.

Rhys si mě pomalu změřil a při pohledu na mé hedvábné rukavice nesouhlasně zamlaskal. Ať se mi pod kůží probudilo cokoli, teď to bylo nehybné a chladné.

„Vypadni sakra,“ zavrčel Tamlin, který k nám vztekle mířil s drápy vytasenými z kloubů prstů.

Rhys znovu mlaskl. „Hm, kdepak. Ne když potřebuji s drahou Feyre vyřešit jistou dohodu.“

V žaludku jako by se mi otevřela propast. Ne – teď ne.

„Víš, co se stane, když se pokusíš dohodu zrušit,“ pokračoval

Rhys a krátce se uchechtl při pohledu na dav hostů, kteří padali jeden přes druhého, aby se od něj dostali pryč. Stroze na mě kývl. „Dopřál jsem ti tři měsíce svobody. To se nemůžeš aspoň tvářit šťastně, že mě vidíš?“

Třásla jsem se tak hrozně, že jsem se nezmohla na slovo. Rhysovi se znechuceně zablesklo v očích.

Ten výraz ovšem pominul, když se znovu otočil k Tamlinovi. „Takže si ji teď odvedu.“

„Neopovažuj se,“ vyštěkl Tamlin. Stupínek za ním byl prázdný. Po Ianthe se slehla zem. Stejně jako po většině hostů.

„Snad jsem vás nevyrušil? Měl jsem za to, že už je po všem.“ Rhys na mě vrhl úsměv, z něhož jed jen prýštil. Zjistil to. Prostřednictvím toho pouta, té záhadné magie, která nás svazovala, zjistil, že jsem se chystala říct ne. „Tedy aspoň Feyre si to myslí.“

Tamlin zavrčel: „Nech nás dokončit obřad...“

„Vaše velekněžka,“ prohodil Rhysand, „je, jak se zdá, stejného názoru.“

Tamlin ztuhl, ohlédl se přes rameno a spatřil, že u oltáře nikdo nestojí. Když se obrátil zpět k nám, měl drápy už zpola zatažené. „Rhysande...“

„Nemám chuť smlouvat,“ prohlásil Rhys, „i když by mi to nepochybně bylo ku prospěchu.“ Něžně mě uchopil za loket a já sebou trhla. „Jdeme.“

Ani jsem se nehnula.

„Tamline,“ hlesla jsem.

Tamlin udělal krok mým směrem, jeho snědá tvář nezdravě zbledla, ale stále nespouštěl oči z Rhysanda. „Stanov cenu.“

„Nenamáhej se,“ broukl spokojeně Rhysand a uchopil mě za rámě. Každý jeho dotek byl odporný, nesnesitelný.

Odvede mě k Nočnímu dvoru, místu plnému zvrhlosti, muk a smrti, podle kterého prý Amarantha vystavěla svou říši pod Horou.

„Tamline, prosím.“

„Nepřeháněj,“ okřikl mě Rhysand a přitáhl mě k sobě blíž.

Jenomže Tamlin zůstal nehnutě stát a zcela zatáhl drápy do hladké kůže. Upřel zrak na Rhyse a se zavrčením vycenil zuby. „Jestli jí ublížíš...“

„Já vím, já vím,“ odvětil znuděně Rhysand. „Za týden ti ji vrátím.“

Ne – ne, Tamlin mu nemohl takhle vyhrožovat. Protože to by znamenalo, že mě nechává odejít. Dokonce i Lucien na něj nevěřícně zíral s tváří bílou hněvem a šokem.

Rhys pustil můj loket, ale vzápětí mě uchopil jednou rukou kolem pasu, přivinul mě k boku a pošeptal mi do ucha: „Drž se.“

Potom zaburácela temnota. Vítr škubal mým tělem sem a tam, země se mi propadla pod nohama a svět kolem zmizel. Zůstal jen Rhysand a já se ho držela ze všech sil a nenáviděla jsem ho. Nenáviděla jsem ho celým srdcem.

Poté tma pominula.

Nejprve jsem zachytila vůni jasmínu a potom jsem uviděla hvězdy. Moře hvězd mihotajících se za zářivými sloupy z měsíčního kamene, které lemovaly strhující panorama nekonečných horských vrcholků pokrytých sněhem.

„Vítej na Nočním dvoře.“ To bylo vše, co mi Rhysand řekl.

Bylo to nejkrásnější místo, jaké jsem kdy viděla.

Budova, v níž jsme se ocitli, stála na jedné z hor ze šedého kamene. Síň kolem nás neměla zdi ani žádná okna, pouze sloupy a závěsy z flóru, jež se pohupovaly ve vánku nesoucím vůni jasmínu.

Určitě byla začarovaná tak, aby tu vzduch zůstával teplý i uprostřed zimy. Nemluvě o tom, že se to místo nacházelo tak vysoko a že zdejší hory pokrýval sníh, který mocné vichry strhávaly z vrcholků v závojích, jež se snášely dolů jako toulavá mlha.

V síni se nacházelo několik zákoutí k sezení, ke stolování a k práci, která oddělovaly závěsy, bujné rostliny nebo husté koberce rozložené na podlaze z měsíčního kamene. Ve vánku se tu

a tam pohupovaly svítící koule a lucerny z barevného skla visící z oblouků stropu.

Nezaslechla jsem žádný křik, úpění ani prosby.

Za sebou jsem uviděla stěnu z bílého mramoru, v níž se nacházelo několik otevřených dveří směřujících k setmělým schodištím. Ty musely vést ke zbytku Nočního dvora. Jestli byli všichni uvnitř, žádný div, že jsem neslyšela nikoho křičet.

„Toto je mé soukromé sídlo,“ oznámil mi Rhysand nenuceně. Jeho kůže byla tmavší, než jsem si pamatovala – místo bledé teď byla snědá.

Jeho bledost zapříčinilo to, že byl padesát let uvězněný pod Horou. Důkladně jsem si ho prohlédla, jestli nenajdu stopu po mohutných blanitých křídlech, na nichž, jak sám připustil, rád létá, ovšem žádná jsem neviděla. Jen muže, který se na mě po tměšile usmíval.

Ten pohled pro mě byl nepříjemně známý. „Jak se opovažuješ...“

Rhys si pobaveně odfrkl. „Tento tvůj výraz mi opravdu chyběl.“ S kočičí lehkostí ke mně přešel a jeho fialové oči jako by se zklidnily. Jenže šlo o smrtící klid. „Mimochodem, měla bys mi poděkovat.“

„Za co?“

Rhys se zastavil ani ne stopu ode mě a strčil ruce do kapes. Tady mi nepřipadalo, že by z něj sálala temnota, a bez ohledu na svou dokonalost vyhlížel skoro normálně. „Za to, že jsem tě zachránil, když jsi o to požádala.“

Jako by do mě udeřil blesk. „O nic jsem se neprosila.“

Jeho zrak se svezl k mé levé ruce.

Bez varování mě popadl za paži a s tichým zavrčením mi strhl rukavici. Jeho dotek byl jako rozpálený cejch. Ucukla jsem a o krok jsem ustoupila, jenže on mě držel pevně, dokud mi nestáhl obě rukavice. „Slyšel jsem, jak prosíš, aby tě někdo, *kdokoli* zachránil a pomohl ti utéct. Slyšel jsem, jak říkáš *ne*.“

„Nic jsem neřekla.“

Otočil mou holou ruku a jeho stisk zesílil, když zkoumal

oko, které mi vytetoval na dlaň. Poklepal na panenku. Poprvé. Podruhé. „Slyšel jsem to nahlas a zřetelně.“

Vytrhla jsem se mu. „Odnes mě zpátky. *Hned*. Nechtěla jsem, abys mě unesl.“

Pokrčil rameny. „Nenapadá mě lepší příležitost, kdy tě sem vzít. Třeba si Tamlin nevšiml, že ses ho chystala odmítnout před celým jeho dvorem. Možná z toho teď můžeš jednoduše obvinit mě.“

„Jsi parchant. Dal jsi dostatečně najevo, že... vážám.“

„Jako vždy přímo překypuješ vděkem.“

Měla jsem co dělat, abych se dokázala zhluboka nadechnout. „Co ode mě chceš?“

„Co *chci*? Zaprvé, abys mi poděkovala. Potom chci, aby ses zbavila těch příšerných šatů. Vypadáš...“ Krutě sevřel ústa. „Vypadáš přesně jako bezbranná dáma s laníma očima, kterou by z tebe on a ta jeho podlézavá kněžka chtěli mít.“

„Nic o mně ani o nás nevíš.“

Rhys se na mě vědoucně usmál. „A Tamlin ano? Zeptal se tě někdy, proč se noc co noc div nevyzvracíš z podoby, proč nedokážeš vstoupit do některých místností nebo pohlédnout na jisté barvy?“

Zůstala jsem jako přimrazená. Jako by mě v tu chvíli svlékl do naha. „Vypadni ksakru z mé hlavy.“

Tamlin musel snášet své vlastní běsy a postavit se jim.

„Nápodobně.“ O pár kroků ustoupil. „Myslíš, že mě těší, když mě každou noc budí vize, ve kterých zvracíš? Prostřednictvím toho pouta vysíláš všechno přímo ke mně a já neprahnu po tom vidět to z první řady, když se snažím usnout.“

„Ty zmetku.“

Zase se pobaveně uchechtl, ale já se ho nehodlala vyptávat, co tím myslí – tím poutem mezi námi. Nechtěla jsem mu dopřát tu radost, abych dala najevo zvědavost.

„A pokud jde o další věci, které po tobě chci...“ Ukázal na dům za námi. „Řeknu ti je zítra u snídaně. Prozatím se umyj a odpočiň si.“ Když si znovu změnil mé šaty a vlasy, v očích se

mu znovu vztekle zablysko. „Vydej se po schodišti vpravo o poschodí níž. Tvůj pokoj je za prvními dveřmi.“

„Takže žádná cela?“ Možná jsem byla bláhová, když jsem mu takhle odhalila svůj strach a vůbec se s tím návrhem vytasila.

Rhys se však ke mně pootočil a zvedl obočí. „Nejsi ničí vězeň, Feyre. Uzavřela jsi dohodu a já požaduji její naplnění. Budeš mým hostem s výsadami člena mé domácnosti. Žádný z mých poddaných se tě ani nedotkne, neublíží ti a ani si o tvé přítomnosti nebude myslet nic zlého.“

Jazyk mi ztěžkl ve vyprahlých ústech, když jsem se zeptala: „A kde jsou ti tvoji poddaní?“

„Někteří bydlí zde – v hoře pod námi.“ Naklonil hlavu na stranu. „Mají zakázáno vstoupit do mého sídla. Vědí, že by si tím podepsali rozsudek smrti.“ Jeho oči se neúprosně a pronikavě upřely do mých, jako kdyby vycítil mou paniku a stíny, jež se mi plížily do duše. „Amarantha nebyla právě kreativní,“ ucedil s tichou záští. „Můj dvůr pod horou dlouhá léta budil obavy a ona se rozhodla ho napodobit tím, že zneuctí prostor posvátné hory Prythianu. Zkrátka pod horou se nachází dvůr – dvůr, kterému tě, jak se tvůj Tamlin domnívá, předhodím. Občas mu předsedám, ale jeho členové si většinou vládnou sami.“

„Kdy... kdy mě tam odvedeš?“ Pokud jsem měla sejít pod horu a znovu spatřit podobné hrůzy... Prosila bych ho, třeba i na kolenou, aby mě tam nenutil vstoupit. Bylo mi jedno, jak uboze budu vypadat. Pokud šlo o to, co všechno mám obětovat pro své přežití, ztratila jsem veškeré zábrany.

„To nemám v úmyslu.“ Zakroutil pažemi. „Toto je můj domov a dvůr pod ním je... mým zaměstnáním, jak byste řekli vy smrtelníci. Nechci, abys s jeho členy přicházela příliš často do styku.“

Mírně jsem povytáhla obočí. „Vy smrtelníci?“

Po rysech tváře mu tančilo světlo hvězd. „Měl bych tě považovat za něco jiného?“

Byla to výzva. Potlačila jsem podráždění, když opět pobaveně zvedl koutky úst, a místo toho jsem odpověděla: „Co ostatní členové tvého dvora?“ Území Nočního dvora bylo rozlehlé – větší

než kterýkoli jiný kraj Prythianu. Obklopovaly nás liduprázdné hory zasypané sněhem. Nikde nebylo stopy po vesnicích, městech nebo jiných sídlech.

„Žijí po celém území, kde se jim zlíbí. Mohou se vydat, kam se jim zachce, stejně jako teď *ty*.“

„Chci se vydat domů.“

Rhys se dal do smíchu a konečně loudavým krokem zamířil na opačnou stranu síně, která přecházela ve verandu pod hvězdnou oblohou. „Aby bylo jasno, jsem ochotný přijmout tvé díky kdykoli,“ zavolal za mnou bez ohlednutí.

V tu ránu jsem viděla rudě. Nedokázala jsem dost rychle dýchat a kvůli zuřivému tepu v hlavě jsem nemohla ani *myslet*. V jeden okamžik jsem hleděla za ním a v další jsem držela v ruce střevíc.

Vší silou jsem ho po něm mrskla.

Vší svou povážlivou, nesmrtelnou silou.

Sotva jsem hedvábný střevíc zahlédla, když letěl vzduchem rychle jako létavice, tak rychle, že ani vladař nepostřehl, že se k němu blíží.

Dokud ho nepraštil do hlavy.

Rhys se bleskově otočil a s vykulenýma očima si položil ruku na týl.

Já už však měla v ruce druhý střevíc.

Rhys vycenil zuby. „*Jen to zkus*.“ Přestal se ovládat. Musel být dnes v opravdu pěkném rozpoložení, že takhle popustil uzdu vznětlivosti.

Výborně. Tak to jsme byli dva.

Hodila jsem mu druhý střevíc přímo na hlavu, stejně rychle a prudce jako ten první.

Jeho ruka se vymrštila a zachytila střevíc pouhých pár palců před obličejem.

Rhys zasyčel, spustil ruku se střevícem a naše pohledy se setkaly, když se mu hedvábí v prstech rozpadlo v černý prach. Když prsty roztáhl, zbytky lesklého popela odvály do ztracena, zatímco si zkoumavě prohlížel mou ruku, tělo a tvář.

„Zajímavé,“ zamumlal a šel si dál po svých.

Napadlo mě, že se na něj vrhnu a začnu mu bušit pěstmi do obličeje, jenže takový hlupák jsem nebyla. Byla jsem v jeho domě na vrcholu hory, a jak se zdálo, uprostřed holé pustiny. Nikdo mě nepřijde zachránit. Nebyl tu ani nikdo, kdo by zaslechl můj křik.

Otočila jsem se tedy ke dveřím, které mi ukázal, a vydala jsem se k potměšlému schodišti za nimi.

Byla jsem téměř u nich a neodvážila se ani hlasitě nadechnout, když se za mnou ozval jasný, pobavený ženský hlas přicházející z dálky, z místa na druhém konci síně, kam odešel Rhys. „Hm, to tedy proběhlo skvěle.“

Rhys na to cosi zavrčel v odpověď a já přidala do kroku.

Můj pokoj byl... sen.

Poté, co jsem ho prohlédla, abych odhalila případné hrozby, a prozkoumala každý vchod a východ a každíčkou skryš, zůstala jsem stát ve středu místnosti a přemýšlela nad tím, kde to vlastně budu tento týden přebývat.

Stejně jako v obytné části nahoře se i zde okna otvírala do krutého světa kolem. Nebylo v nich sklo a nebyla opatřená okenicemi. Visely před nimi pouze nezdobené záclony v barvě ametystu, které pohlávaly v nepřírozeně slabém vánku. Velká postel byla směsí krémově bílých a slonovinových odstínů, ležely na ní polštáře, pokrývky a denní přehozy a působila ještě lákavěji díky dvěma zlatým lampám po stranách. U jedné zdi stála skříň a toaletní stůl obklopené okny beze skel. Na protější straně pokoje se za obloukem dřevěných dveří nacházela místnost s porcelánovým umyvadlem a toaletou, zato lázeň...

Lázeň.

Místo vany tu byla malá nádrž zasazená do úbočí hory, kde bych se mohla ve vodě nahřívát nebo odpočívat. Její konec jako by mizel v prázdnu, kde voda tiše stékala přes okraj a ztrácela se

v noci. Na úzké římsce boční zídky stály tlusté, mihotající se svíce, jejichž svit kreslil zlatavé odlesky na nehybnou tmavou hladinu, z níž se zvedaly chomáče páry.

Ten pokoj byl otevřený, vzdušný, pohodlný a... klidný.

Byla to komnata hodná císařovny. S mramorovými podlahami, hedvábím, sametem a elegantními detaily, které by si mohla dovolit právě jen císařovna. Snažila jsem se nepředstavovat si, jak musí vypadat Rhysova komnata, pokud se takto stará o své hosty.

Měla jsem být host, ne vězeňkyně.

No... tento pokoj to jen dokazoval.

Neztrácela jsem čas zatarasením dveří. Rhys si sem mohl vlétnout, kdykoli by se mu zachtělo, a já viděla, jak bez mrknutí oka rozdrtil mysl jedné z víl. Pochybovala jsem, že by dřevo proti takové strašlivé síle něco zmohlo.

Znovu jsem se rozhlédla po pokoji a mé svatební šaty zašustily na teplé mramorové podlaze.

Podívala jsem se na sebe.

Vypadáš směšně.

Tváře i krk mi polilo horko.

Nijak to neomlouvalo, co udělal. I když... zachránil mě – tím slovem jsem se div nezalkla – předtím, než bych musela Tamlina odmítnout a všechno mu vysvětlit.

Pomaloučku jsem si vytáhla vlásenky a tretky z nakadeřených vlasů a navršila jsem je na hromádku na toaletní stolek. Už při tom pohledu jsem musela zatnout zuby a raději jsem ty cetky smetla do prázdné zásuvky, kterou jsem zabouchla s takovou silou, že se zrcadlo nad stolem zatřásl. Promnula jsem si kůži na hlavě, jež mě bolela z tíhy kudrlinek a píchajících vlásenek. Ještě odpoledne jsem si představovala, jak mi je Tamlin bude jednu po druhé vytahovat z vlasů a pokaždé mě přitom políbí, ale teď...

Polkla jsem, abych zahnila pálení v krku.

Rhys byl tím posledním, co mi dělalo starosti. Tamlin si všiml mého zaváhání. Věděl však, že se chystám říct ne? A co Ianthe?

Musím mu to říct. Musím mu vysvětlit, že se nemůžeme vzít, aspoň prozatím. Možná bude lepší počkat, až mezi námi vznikne pouto, takové, které ho učiní mým druhem. Dokud si nebudu naprosto jistá, že se nedopustíme nějakého omylu a že... že jsem ho hodna.

Třeba bychom mohli počkat, až i on bude schopný čelit nočním můram, které ho pronásledovaly, a nebude se snažit mít všechno pod dohledem. Včetně mě. Přestože jsem chápala jeho potřebu ochraňovat mě. Chápala jsem i jeho strach z toho, že mě ztratí... Snad bych mu mohla všechno vysvětlit, až se vrátím domů.

Jenomže vidělo to tolik lidí. Viděli, jak jsem zaváhala.

Spodní ret se mi zachvěl. Začala jsem si rozepínat šaty a stáhla jsem si je z ramen.

Nechala jsem je sklouznout na mramorovou podlahu v šeleštění hedvábí, tylu a korálků jako vychládající suflé a dlouhým krokem jsem z nich vystoupila. Dokonce i moje spodní prádlo bylo k smíchu. Nadýchaná krajka, která měla sloužit jen tomu, aby mě Tamlin obdivoval a aby ji mohl následně roztrhat na cáry.

Popadla jsem šaty, vztekla jsem si to nakráčela ke skříni a celou tu parádu strčila dovnitř. Pak jsem si sundala spodní prádlo a přihodila ho tam taky.

Mé tetování ostře vynikalo oproti hromadě bílého hedvábí a krajek. Dýchala jsem čím dál rychleji. Neuvědomila jsem si, že pláču, dokud jsem nechňapla po prvním kusu látky, který jsem ve skříni našla – tyrkysovém nočním úboru –, a nevklouzla jsem nohama do kalhot dlouhých po kotníky. Potom jsem si přes hlavu přetáhla košilku s krátkým rukávem stejné barvy, jejíž lem mi sahal po pupek. Bylo mi jedno, že to je nějaký módní výstřelek Nočního dvora. Bylo mi jedno, že je mi v tom oblečení příjemně a teplo.

Vlezla jsem si do široké, měkké postele s hladkým, hebkým povlečením a sotva jsem dokázala popadnout dech, abych sfoukla lampy po obou stranách.

Jakmile se pokoj pohroužil do tmy, rozbrečela jsem se naplno. Tělo se mi třáslu prudkými zajíkávkými vzlyky, které se linuly ven otevřenými okny do hvězdné, sněhem políbené noci.

Rhys nelhal, když prohlásil, že spolu posnídáme.

Hned po svítání se u mých dveří objevily mé staré služebnice z kraje pod Horou a já bych ta hezká tmavovlasá dvojčata nepoznala, kdyby se nechovaly, jako by mě znaly. Nikdy jsem je neviděla jako něco víc než stíny s tvářemi zastřenými neproniknutelnou nocí. Ovšem tady – nebo možná mimo vliv Amaranthy – byly jednoznačně z masa a kostí.

Jmenovaly se Nuala a Cerridwen a já se v duchu ptala, proč se mi předtím nepředstavily. Jestli nade mnou kraj pod Horou získal takovou moc, že mi to bylo naprosto jedno.

Jejich tiché zaklepání mě přimělo vymrštít se na lůžku – i když ne že bych se v noci nějak zvlášť vyspala. Na okamžik jsem si říkala, proč mi postel připadá o tolik měkčí a proč se v dálce zvedají hory místo zvlněných kopců porostlých jarní trávou... a najednou se mi vrátily všechny vzpomínky. Spolu s neodbytnou pronikavou bolestí hlavy.

Po druhém trpělivém zaťukání následovaném tlumeným vysvětlením, o koho jde, které mi podaly skrz dveře, jsem se vydrala z postele a pustila je dál. Když jsme se značně rozpačitě pozdravily, sdělily mi, že se snídaně bude podávat za půl hodiny a že se mám vykoupat a obléknout.

Neobtěžovala jsem se jich ptát, jestli za tím posledním příkazem stojí Rhys, nebo jestli šlo o jejich doporučení, protože jsem vypadala tak hrozně. Ony mi však na postel položily oblečení a dopřály mi soukromí, abych se mohla umýt.

Byla jsem v pokušení zůstat ve skvostně teplé lázni po zbytek dne, ale i přes bolest hlavy jsem ucítila chabý, neskutečně pobavený *tab*. Věděla jsem, oč jde. Už mě takhle jednou přivolal několik hodin po Amaranthině pádu.

Ponořila jsem se do vody až po bradu a rozhlížela jsem se

po bezmračné zimní obloze. Prudký vítr shazoval sních z ne-dalekých vrcholů. Po Rhysovi nebylo nikde vidu. Nezaslechla jsem ani bušení jeho křídel. Znovu jsem však v mysli a v bři-še pocítila ten tah. Volal mě. Jako zvuk zvonku určeného pro služebnou.

S gustem jsem ho proklela, vydrhla jsem si kůži a oblékla si oděv, který mi přinesla dvojčata.

Pak už jsem kráčela sluncem zalitým horním podlažím, za-tímco jsem slepě následovala zdroj toho nesnesitelného tahu. Moje vínově rudé hedvábné střevíce téměř neslyšně dopada-ly na podlahu z měsíčního kamene. Nejraději bych ze sebe ten oděv strhla už jen z toho důvodu, že patřil na tohle mís-to. *Jemu.*

Mé kalhoty broskvové barvy s vysokým pasem, stažené u kot-níků sametovými manžetami v jasně zlatém odstínu, byly volné a vzdušné. Dlouhé rukávy sladěného horního dílu byly z flóru a rovněž byly stažené na zápěstích. Samotný horní díl mi sahal jen po pupek a při chůzi odhaloval pruh kůže.

Pohodlný oděv, v němž jsem se mohla snadno pohybovat – a klidně i běžet. Ženský. Exotický. Dost tenký na to, abych do-šla k názoru, že pokud mě Rhysand nehodlá mučit tím, že by mě vyhnal do zimní pustiny okolo, nejspíš sama dobrovol-ně neopustím hranice hřejivé magie, která v paláci udržovala tak příjemnou teplotu.

Aspoň tu tetování viditelné skrz průsvitný rukáv nebude to-lik bít do očí. Ovšem ten oděv stále náležel zdejšímu dvoru.

Nepochybně byl součástí nějaké hry, do níž se mě chystal vtáhnout.

Na samém konci horního poschodí stál skleněný stůl, který se leskl jako rtuť ve středu kamenné verandy. Byl obklopený tře-mi židlemi a obložený ovocem, šťávami, sladkým pečivem a šun-kou. A na jedné ze židlí... Ačkoli Rhys hleděl na úchvatnou krajinu zasněžených hor, které byly ve slunečním světle skoro oslňující, věděla jsem, že vytušil můj příchod ve chvíli, kdy jsem vyšla po schodišti na opačném konci síně. Možná už ve chvíli,

kdy jsem se probudila, pokud jsem měla soudit podle tahu, jímž mě k sobě lákal.

Zastavila jsem se mezi dvěma sloupy a prohlížela si vladaře uvelebeného u snídaně a výhled, kterým byl zaujatý.

„Nejsem pes, abych přiběhla na zavolání,“ spustila jsem namísto pozdravu.

Rhys se ledabyle ohlédl přes rameno. Jeho fialové oči byly v tom světle neskutečně pronikavé a já zařala ruce v pěst, když si mě přelétly od hlavy po prsty nohou a zpátky nahoru. Zamračil se nad nějakými nedostatky, které přitom odhalil. „Nechtěl jsem, aby ses ztratila,“ odvětil stroze.

V hlavě se mi rozléhala pulzující bolest. Zadívala jsem se na stříbrnou konvici uprostřed stolu, ze které stoupala pára. Takový šálek čaje... „Myslela jsem, že tu je stále tma,“ poznamenala jsem už jen proto, aby nebylo znát, jak v téhle časné ranní hodině zoufale toužím po životodárném čaji.

„Jsme jedním ze Slunečních dvorů,“ odpověděl a elegantním pohybem ruky mi naznačil, ať se posadím. „Naše noci jsou daleko krásnější a západy a východy slunce jsou kouzelné, ale přesto podléháme přírodním zákonům.“

Svezla jsem se do čalouněné židle naproti němu. Halenu měl u krku rozvázanou, takže nepatrně odhalovala snědou kůži.

„A ostatní dvory ne?“

„Povaha Ročních dvorů,“ vysvětlil mi, „je spojená s jejich vladaři, jejichž magie a vůle je udržuje ve věčném jaru, zimě, podzimu nebo létě. Vždy to tak bylo. Jde o jakýsi druh podivné stagnace. Zato Sluneční dvory – Denní, Jitřní a Noční – mají spíše... symbolickou povahu. Jsme sice mocní, ale dokonce ani my nedokážeme změnit dráhu nebo sílu slunce. Dáš si čaj?“

Po oblé stříbrné konvici tančily sluneční paprsky. Svůj nadšený souhlas jsem omezila na zdrženlivé pokývnutí.

„Sama ovšem zjistíš,“ pokračoval Rhysand, když mi naléval čaj, „že naše noci jsou působivější – natolik působivé, že se kde kdo na mém území budí při západu slunce a jde spát až za svítání, jen aby žil za svitu hvězd.“

Nalila jsem si do čaje trochu mléka a dívala jsem se, jak se světlo a tma spojují ve víru. „Proč je tu takové teplo, když jsme uprostřed zimy?“

„Díky magii.“

„Samozřejmě.“ Položila jsem lžičku, upila jsem čaje a div jsem nahlas nevzdechla nad přívalem horka a výrazné chuti podbarvené kouřem. „Ale proč?“

Rhys se zadíval na vítr prohánějící se mezi horami. „V zimě si přece vytápíš dům. Proč bych to samé nedělal i tady? Připouštím, že netuším, *proč* si moji předchůdci vystavěli palác, který by se hodil na Letní dvůr, uprostřed horského hřbetu, který je i za největšího horka jen mírně teplý, ale kdo jsem, abych jejich rozhodnutí zpochybňoval?“

Upila jsem dalších pár doušků. Bolest hlavy už začala ustupovat, a tak jsem se odvážila dát si na talíř nějaké ovoce ze skleněné mísy stojící poblíž.

Rhys sledoval každý můj pohyb. Potom tiše poznamenal: „Zhubla jsi.“

„Vzhledem k tomu, že máš sklony hrabat se mi v hlavě, kdykoli se ti zamane,“ odpověděla jsem a napíchla jsem na vidličku kousek melounu, „nevím, proč tě to překvapuje.“

Výraz v jeho očích byl stále zasmušilý, i když mu na smyslých rtech zacukal úsměv. Musela to být jeho oblíbená maska. „To dělám jen občas a nemohu si pomoci, když ke mně prostřednictvím toho pouta vysíláš všechno možné.“

Napadlo mě, že stejně jako včera odolám a na nic se ho nezeptám, jenže... „Jak to funguje – to *pouto*, které ti umožňuje nahlížet mi do mysli?“

Rhys se napil čaje. „Představuj si naši dohodu jako most mezi námi. Na jeho koncích jsou dveře do mé a tvé mysli – jakýsi štít. Mé vrozené nadání mi umožňuje pronikat duchovním štítem každého, na koho se zaměřím, ať už nás ten most spojuje, nebo ne – pokud dotyčný není skutečně silný, nebo se důkladně necvičil v umění tento štít udržet. U tebe coby smrtelníka jsem měl dveře dokořán a mohl jsem jimi klidně vkráčet

dovnitř. Ovšem když se z tebe stala víla...“ Mírně pokrčil rameny. „Někdy nevědomky štít zvedneš, jindy, když prožíváš silné emoce, štít zmizí. A někdy, když oba složíme svůj štít, je to, jako bys stála v bráně své mysli a křičela své myšlenky ke mně na opačnou stranu mostu. Někdy je zaslechnu, jindy ne.“

Zamračila jsem se a sevřela vidličku pevněji. „A jak často se mi přehrabuješ v mysli, když složím svůj štít?“

Z tváře mu zmizel pobavený výraz. „Když nedokážu rozeznat, kdy jsou tvé noční můry skutečnou hrozbou a kdy pouhou představou. Když se chystáš provdat a v duchu prosíš o pomoc. Jen když se zbavíš duchovního štítu a nevědomky na mě skrz most chrlíš tyhle věci. A než se zeptáš, zodpovím tvou otázku: Ano, i když zvedneš svůj štít, mohl bych jím proniknout, kdybych si to přál. Mohla by ses ovšem vycvičit – naučit se, jak se proti někomu jako já ubránit i navzdory poutu spojujícímu naše myslí a mým schopnostem.“

Nevěnovala jsem jeho nabídce pozornost. Přistoupit na to, že s ním cokoli podniknu, mi připadalo, jako bych se s ním měla natrvalo zaplést. Jako bych ochotně přistupovala na naši dohodu. „Co ode mě chceš? Řekl jsi, že mi to tady vysvětlíš. Tak do toho.“

Rhys se opřel na židli a založil na hrudi svalnaté ruce, které nedokázalo skrýt ani hezké oblečení. „Pro tento týden? Chci, aby ses naučila číst.“

6

Rhysand se mi kvůli tomu jednou vysmíval. Když jsme byli v kraji pod Horou, zeptal se mě, jestli by pro mě bylo druhem mučení, kdyby mě přinutil naučit se číst.

„Ne, děkuju,“ řekla jsem a silně jsem sevřela vidličku, abych mu ji nehodila na hlavu.

„Budeš manželkou vladaře,“ namítl Rhys. „Bude se od tebe očekávat, že budeš psát dopisy a třeba předneseš řeč či dvě. Jen Kotlík ví, co dalšího pro tebe podle tvého nastávajícího a Ianthe bude vhodné. Připravovat slavnostní jídelní lístky, psát poděkování za všechny svatební dary, vyšívat sladká slůvka na polštáře... Bez této dovednosti se neobejdeš. A víš co? Když už se do toho dáme, co k tomu přidat práci s duchovním štítem? Čtení a duchovní obrana, naštěstí se můžeš současně cvičit v obojím.“

„Bez *žádné* z těchto dovedností se neobejdu,“ procedila jsem skrz zuby, „ale *ty* mě je učit nebudeš.“

„Co jiného si tu počneš? Budeš malovat? Jak ti to vůbec poslední dobou jde, Feyre?“

„Proč ti na tom ksakru záleží?“

„Samozřejmě to poslouží mým nejrůznějším cílům.“

„Jakým cílům?“

„Obávám se, že abys to zjistila, budeš muset přistoupit na spolupráci se mnou.“

Cosí ostrého mě píchlo do ruky. Zmačkala jsem vidličku do změti kovu.

Když jsem ji odložila na stůl, Rhys se potutelně zasmál. „Zajímavé.“

„To už jsi řekl včera.“

„Nesmím to zopakovat?“

„Tak jsem to nemyslela a ty to víš.“

Opět po mně přešel pohledem, jako by dokázal prohlédnout broskvovou látku i mou kůži až k rozervané duši pod ní. Potom jeho zrak zalétl ke zničené vidličce. „Řekl ti někdo, že jsi na vznešenou vílu dost silná?“

„Vážně?“

„Budu to brát jako ne.“ Strčil si do pusy kousek melounu. „Poměřila sis s někým síly?“

„Proč bych to dělala?“ Už jsem byla beztak dost zbídačená.

„Protože jsi byla vzkříšená a znovuzrozená díky spojení moci sedmi vladařů. Na tvém místě by mě zajímalo, jestli do mě přitom nepřenesli i něco dalšího.“

Ztuhla mi krev v žilách. „Nikdo do mě nic jiného nepřenesl.“

„Já jen, že by bylo... zajímavé,“ při tom slově se pobaveně ušklíbl, „kdyby ano.“

„Jenže to se nestalo a já se s tebou nebudu učit číst ani bránit.“

„Proč? Ze vzteku? A já si myslel, že to, co se stalo pod Horou, je minulost.“

„Co jsi se mnou dělal pod Horou, mi ani nepřipomínej.“

Rhys ztuhl.

Tak nehybného jsem ho ještě nikdy neviděla. Byl nehybný jako smrt, která mu teď čísel z očí. Hrud' se mu začínala zvedat a klesat čím dál rychleji.

Přísahala bych, že jsem na sloupech za ním zahlédla stín obřích roztažených křídel.

Otevřel ústa, naklonil se vpřed a náhle se zarazil. Stíny, uštvavý dech a intenzita toho všeho, to všechno bylo vmžiku pryč a na tváři se mu znovu objevil ten ležérní úsměv. „Máme společnost. Promluvíme si o tom později.“

„Ne, to tedy ne.“ Vtom se však síní rozlehly rychlé lehké kroky a objevila se ona.

Pokud byl Rhysand nejkrásnějším mužem, jakého jsem kdy viděla, ona byla jeho ženským protějškem.

Zářivě zlaté vlasy měla svázané do prostého copu a tyrkysová barva jejího oděvu – ušitého ve stejném stylu jako můj – zdůrazňovala její kůži snědou od slunce, až v ranních paprscích téměř zářila.

„Dobré jitro,“ zavrkala, a když na mě upřela výrazné hnědé oči, její plné rty se pootevřely v oslnivém úsměvu.

„Feyre,“ pronesl Rhys nenuceně, „představuji ti svou sestřenicí, Morrigan. Mor, toto je spanilá, okouzlující a zcela nepředpojatá Feyre.“

Byla jsem v pokušení šplíchnout mu čaj do obličeje, ale Mor zamířila ke mně a každý její krok byl sebejistý, klidný, elegantní a vyrovnaný. Působila radostně a přitom ostražitě. Nepotřebovala zbraně, nebo se je aspoň nenamáhalo nosit u boku.

„Tolik jsem toho o tobě slyšela,“ řekla mi a já vstala a nejistě k ní natáhla ruku.

Ona si však mého gesta nevšimla a sevřela mě v náručí, div že mi nepraskalo v kostech. Voněla po citrusech a skořici. Snažila jsem se uvolnit napjatý postoj, když se odtáhla a poněkud záludně se usmála. „Zdá se, že ses Rhysovi úspěšně dostala pod kůži,“ poznamenala a přistoupila k židli mezi námi. „Ještěže jsem přišla. I když mě těší, když Rhysovi někdo pořádně nahlácá.“

Rhys na ni nevěřicně upřel oči a zvedl obočí.

Potlačila jsem úsměv, jenž se mi dral na rty. „Já... ráda tě poznávám.“

„Lhářko,“ odvětila Mor, nalila si trochu čaje a naložila si na talíř jídlo. „Nechceš s námi mít nic společného, že ano? A ten zloduch Rhys tě tu nutí sedět.“

„Jsi dnes... nějaká čiperná, Mor,“ nechal se slyšet Rhys.

Mor upřela úchvatné oči na bratrancovu tvář. „Odpusť, že mám radost z toho, že máme *pro změnu* společnost.“

„Mohla by ses věnovat svým povinnostem,“ odvětil dotčeně a já stiskla rty. Ještě nikdy jsem Rhyse neviděla dopáleného.

„Potřebuji si oddechnout a sám jsi řekl, ať sem přijdu, kdykoli budu chtít. Takže kdy by k tomu byla lepší příležitost než teď, když jsi přivedl mou novou přítelkyni a konečně jsi mi ji představil?“

Zamrkala jsem, když mi najednou došly dvě věci. Zaprvé, myslela to vážně; zadruhé, ten ženský hlas, který jsem včera slyšela a který se Rhysovi posmíval kvůli naší přestřelce, patřil jí. *Hm, to tedy proběhlo skvěle*, popichovala ho. Jako kdyby byla nějaká jiná možnost. Jako kdyby se rozhovor mezi ním a mnou mohl nést v příjemném duchu.

Vedle mého talíře se objevila nová vidlička a já se jí chopila, jen abych na ni nabodla kousek melounu. „Vůbec si nejste podobní,“ poznamenala jsem po chvíli.

„Mor je má sestřenice jen v tom *nejširším* slova smyslu,“ odpovéděl Rhys. Mor se na něj usmála a zhltnula několik koleček rajčete a plátků bledého sýra. „Ale vychovávali nás spolu. Je mou jedinou žijící příbuznou.“

Neměla jsem odvahu zeptat se, co se stalo s ostatními. Nebo si připomínat, čí otec byl odpovědný za to, že na mém dvoře není nikdo z Tamlinovy rodiny.

„A Mor je jako poslední z mých příbuzných přesvědčená, že si do mého života může vpadnout a zase z něj zmizet, jak se jí zamane,“ pokračoval Rhys.

„Dnes ráno jsi pěkně nabručený,“ odbyla ho Mor a přidala si na talíř dvě buchtičky.

„Nepamatuji si tě z kraje pod Horou,“ vypadlo ze mě najednou a ta poslední tři slova jsem náhle nenáviděla víc než cokoliv na světě.

„Protože jsem tam nebyla,“ vysvětlila mi. „Byla jsem v...“

„To stačí, Mor,“ vpadl jí Rhys do řeči hlasem, v němž znělo tiché hromobití.

Bylo opravdu těžké se při tom vyrušení nenapřimit a nezačít si je důkladně prohlížet.

Rhysand položil ubrousek na stůl a vstal. „Mor tu zůstane do konce týdne, ovšem v žádném případě to neznamená, že by ses jí

musela za každou cenu věnovat. “Mor na něj vyplázla jazyk a on protočil panenky, což bylo nejlidštější gesto, při němž jsem ho přistihla. Pak se zadíval na můj talíř. „Najedla ses dosyta?“ Když jsem přikývla, řekl: „Dobře, tak jdeme.“ Kývl hlavou ke sloupům a pohupujícím se závěsům za ním. „Čeká tě první hodina.“

Mor plynulým říznutím nože překrojila napůl buchtičku. Náklon jejích prstů a zápěstí mi potvrdil, že zbraně pro ni skutečně nejsou nic neznámého. „Jestli tě bude štvát, Feyre, klidně ho strč přes zábradlí nejbližšího balkonu.“

Rhys ji ledabyly počastoval nelichotivým gestem, jenže to už kráčel s ní pryč.

Když byl dost daleko přede mnou, vstala jsem od stolu. „Dobrou chuť.“

„Pokud ti bude chybět společnost,“ prohodila Mor, když jsem obcházel stůl, „stačí zavolat.“ Nejspíš to myslela doslova.

Beze slova jsem přikývla a neochotně jsem následovala vladaře.

Přistoupila jsem na to, že se posadím k dlouhému dřevěnému stolu ve výklenku odděleném závěsem, jen proto, že na Rhysově návrhu něco bylo. To, že jsem neuměla číst, mě pod Horou skoro stálo život. Ať se propadnu, jestli proti mně té slabiny ještě někdy někdo využije, ať už tím Rhysand něco sleduje, nebo ne. A pokud jde o obranu myslí... byla bych blázen, kdybych nepřijala nabídku, že mě bude učit. Představa, že by se mi kdokoli, a zvláště Rhys, probíral zmatkem v hlavě a vybíral z něj informace o Jarním dvoře nebo o mých blízkých... To bych nikdy nedovolila. Ne aniž bych se bránila.

Nijak mi však nepomáhalo, pokud šlo o to snášet, že se mnou Rhysand sedí u stolu.

„Já umím abecedu,“ odsekla jsem, když přede mě položil list papíru. „Tak hloupá zase nejsem.“ Zatnula jsem prsty do dlaní položených na klíně a potom jsem si radši neklidné ruce zastrčila pod stehna.

„Netvrdil jsem, že jsi hloupá,“ namítl. „Jen se snažím zjistit, kde začneme.“ Opřel se na vypolštářované sedačce. „Protože mi nechceš prozradit, co už znáš.“

Do tváře mi náhle stoupla horkost. „Nemůžeš mi najmout učitele?“

Povytáhl obočí. „To ti dělá tak strašné potíže se přede mnou aspoň trochu snažit?“

„Jsi vladař. Copak nemáš na práci nic lepšího?“

„Zajisté. Ovšem nic z toho není tak příjemné jako pozorovat tě, jak se potíš.“

„Jsi vážně parchant, víš to?“

Rhys se tlumeně zasmál. „Už mi říkali hůř. Vlastně, jak si tak vzpomínám, ty sama jsi mi říkala hůř.“ Poklepal konečky prstů na papír před sebou. „Přečti to.“

Uviděla jsem změt písmen a hrdlo se mi stáhlo. „Nejde to.“

„Snaž se.“

Věta byla napsaná elegantním, úsporným rukopisem. Nepochybně jeho vlastním. Zkusila jsem otevřít pusku, vtom mi však zatrnulo. „Co tím vším *vlastně* získáš? Slíbil jsi, že mi to povíš, když s tebou budu spolupracovat.“

„Nezmínil jsem ale, *kdy* ti to povím.“

Odtáhla jsem se od něj a ohrnula jsem ret.

Rhys pokrčil rameny. „Možná se mi nezamlouvá představa, že by ses mezi těmi patolízaly a válečnými štváči z Jarního dvora měla cítit méněcenná. Třeba se opravdu rád dívám, jak ztrácíš půdu pod nohama. Nebo co když...“

„Chápu.“

Rhys si potutelně odfrkl. „Pokus se to přečíst, Feyre.“

Zmetek. Rázně jsem si papír přitáhla k sobě a div jsem ho přitom neroztrhla vpůli. Podívala jsem se na první slovo a v duchu jsem si ho přeříkala. „V-vypa...“ další slabiku jsem doplnila tím, že jsem si ji neslyšně vyslovila a logicky ji odvodila. „Vypadáš...“

„Dobře,“ zamumlal Rhys.

„Prosil se tě někdo o poklony?“

Uchechtl se.

„Na... Naprosto.“ Přecíst to mi trvalo déle, než jsem byla ochotná připustit. Další slovo bylo ještě horší. „Ne... Neo...“

Uráčila jsem se na něj po očku podívat s tázavě zvednutým obočím.

„Neodolatelně,“ zavrnl.

Nakrčila jsem čelo. Přečetla jsem další dvě slova a v tu ránu jsem k němu otočila hlavu. „*Vypadáš naprosto neodolatelně, milá Feyre?! Tohle jsi napsal?*“

Opřel se v křesle. Když se naše pohledy setkaly, mysl mi pohladily ostré drápy a jeho hlas mi uvnitř hlavy zašeptal: *Vždyť je to pravda.*

Odtáhla jsem se od něj tak prudce, až pode mnou sedačka zavržala. „*Přestaň!*“

Jenomže jeho drápy se zaryly hlouběji – a celé mé tělo, mé srdce, plíce i *kev* se jeho sevření podvolily a úplně se poddaly jeho vůli, když dodal: *Oděv Nočního dvora ti sluší.*

Nedokázala jsem se na sedačce pohnout. Nemohla jsem ani mrknout.

Toto se stane, když odložíš duchovní štít. Někdo s podobnými schopnostmi, jako mám já, by mohl snadno proklouznout dovnitř, najít, co hledá, a ukrást ti mysl. Nebo by ji mohl roztříštit. Právě teď stojím na prahu tvé mysli... pokud ale proniknu hlouběji, stačilo by mi jediné letmé pomyslení a tvá duše, tvá nejnítějnější podstata, by zanikla.

Vzdáleně jsem cítila, jak mi po spánku klouže pot.

Měla by ses bát. Měla by ses toho bát a měla bys děkovat prokletému Kotlíku, že za uplynulé tři měsíce do tebe nepřešel žádný z mých darů. A teď mě vyžeň ven.

Nešlo to. Ty drápy byly všude – zatínaly se do každé mé myšlenky, do každíčké části mého já – a Rhys tlak ještě zesílil.

Vyžeň. Mě. Ven.

Nevěděla jsem, kde začít. Slepě jsem zatlačila a vrazila jsem do něj, do těch drápů všude kolem, jako bych byla káča roztočená v kruhu zrcadel.

Jeho tichý, něžný smích mi naplnil mysl i uši. *Tudy, Feyre.*
Jako by v odpověď se mi v mysli otevřela úzká světelná stezka. Cesta ven.

Odtáhnout každý dráp a odrazit jeho dusivý vpád skrz ten uzounký průchod by mi trvalo celou věčnost. Kdyby ho tak mohl odnést nějaký proud.

Vlna. Vlna z mého nitra, z *mé duše*, která by ho nadobro vyplavila...

Nenechala jsem ho, aby mě přistihl, jak vymýšlím svůj plán, vyvolala jsem vysokou vlnu a udeřila jsem.

Stisk drápů povolil, i když jen neochotně. Jako by mi dovoľoval tuto bitvu vyhrát.

„Dobře,“ řekl prostě.

Vrátila se mi vláda nad kostmi, dechem a krví a svezla jsem se na sedačce.

„Ještě ne,“ varoval mě. „Pozvedni štít. Zabraň mi, abych se dostal zpátky.“

Toužila jsem odejít na nějaké klidné místo a chvíli se nerušeně prospat.

Na pokraji mysli jsem pocítila spáry, které mě hladily...

Představila jsem si nerozbitnou stěnu, která se mi spouští v hlavě, černá jako noc a stopu široká. Drápy se o vlas zatáhly, jenže to už je má zeď rozdrtila vpůli.

Rhys se zazubil. „Moc hezké. Přímočaré, ovšem hezké.“

Už jsem se nedokázala ovládnout. Popadla jsem papír a roztrhla ho na poloviny a pak na čtvrtiny. „Jsi prase.“

„O tom nepochybuj. Ale podívej se na sebe – přečetla jsi celou tu větu, vykopla mě z hlavy a bránila ses mi. Výborná práce.“

„Tu svou povýšenost si strč někam.“

„To není povýšenost. Čteš o poznání lépe, než jsem čekal.“

Znovu se mi do tváří vedrala horkost. „Jenže stejně mi to nejde a psaní zrovna tak.“

„Teď musíš jenom cvičit, hláskovat slova a zase cvičit. Do Nynsaru bys mohla být schopná číst romány. A když budeš posilovat štít, také se přede mnou do té doby naučíš bránit.“

Nynsar. Ten svátek bude Tamlin a jeho dvůr slavit poprvé po padesáti letech. Amarantha ho z rozmaru zakázala spolu s ostatními menšími, ale oblíbenými vílami svátky, které považovala za *nepodstatné*. Jenže Nynsar bude za několik měsíců. „Je vůbec možné, abych tě skutečně udržela mimo svou mysl?“

„Není to pravděpodobné, ale kdo ví, kam až tvoje moc sahá? Nepřestávej se cvičit a uvidíme, co se stane.“

„To mě naše dohoda bude poutat až do Nynsaru?“

Na to neodpověděl.

Já se tím však nedala odbýt: „Po tom... po tom, co se stalo...“ Nedokázala jsem se výslovně zmínit o tom, k čemu došlo pod Horou, o tom, co pro mě udělal při boji s Amaranthou a co udělal potom. „Myslím, že se shodneme na tom, že ti nic nedlužím, stejně jako ty *mně*.“

Nespouštěl ze mě zrak.

„Nestačí, že jsme volní?“ pokračovala jsem naléhavě. Roztáhla jsem potetovanou dlaň na stole. „Nakonec jsem si začala myslet, že jsi jiný a že to všechno byla jen přetvářka, ale to ty jsi mě unesl sem a *držíš* mě tu...“ Zavrtěla jsem hlavou neschopná najít slova dost ostrá a chytrá, která by ho přesvědčila, aby naši dohodu zrušil.

Jeho oči potemněly. „Nejsem tvým nepřítelem, Feyre.“

„Tamlin tvrdí, že ano.“ Zatnula jsem prsty potetované ruky v pěst. „A všichni ostatní zrovna tak.“

„A co si myslíš *ty*?“ Opět se opřel v křesle, ale přitom se tvářil zasmušile.

„Zatraceně se snažíš, abych na tebe pohlížela stejně.“

„Lhářko,“ broukl. „Prozradila jsi vůbec svým přátelům, *co jsem ti pod Horou provedl*?“

Takže ta poznámka u snídaně se mu skutečně zaryla pod kůži. „Nechci mluvit o ničem, co s tím souvisí. S tebou ani s nimi.“

„Ne, protože je o tolik snazší předstírat, že se nic nestalo, a nechat se jimi hýčkat.“

„Já se *nenechávám* nikým hýčkat...“

„Včera si tě zabalili jako dárek. Jako bys byla *jeho* odměnou.“

„A dál?“

„A dál?“ Tváří mu prokmitl zuřivý výraz, který ovšem vzápětí zmizel.

„Jsem připravená vrátit se domů,“ sdělila jsem mu na rovinu.

„Kde tě budou po zbytek života držet pod zámkem, obzvlášť když začneš chrlit dědice. Nemohu se dočkat, co Ianthe udělá, až se jí ta škvřnata dostanou do spárů.“

„Nezdá se, že bys o ní měl valné mínění.“

Do očí se mu vetřel chladný, dravý výraz. „Ne, to nemám.“ Ukázal na prázdný papír. „Začni opisovat abecedu, dokud nebudeš písmena dokonale ovládat. A pokaždé, když ji opišeš, skloň a zase zvedni svůj štít, dokud to pro tebe nebude úplně přirozené. Za hodinu jsem zpátky.“

„Cože?“

„Opisuj. Abecedu. Dokud...“

„Já tě slyšela.“ Zmetku. Zmetku, zmetku, *zmetku*.

„Tak se dej do práce.“ Rhys se zvedl na nohy. „A měj aspoň tolik slušnosti, abys mě titulovala zmetek, když máš zvednutý štít.“

Zmizel v zákmitu temnoty a já si uvědomila, že jsem svou nedobytnou zeď nechala znovu rozplynout.

Jenomže když se Rhys vrátil, má mysl mi připadala jako kaluž plná bláta.

Celou hodinu jsem plnila jeho příkazy, přestože jsem sebou škubla při každém zvuku přicházejícím z blízkého schodiště. Doléhaly ke mně tiché kroky sluhů, třepot vyměňovaného ložního prádla a kdosi si pobrukoval krásnou složitou melodií. Za ní se ozývalo cvrlikání ptáků hnízdících v nepřírozně teplém horském kraji nebo na některém z mnoha citrusů v květináčích. Nic nenaznačovalo, že by mi hrozilo nějaké trýznění. Nebyly tu ani strážce, které by na mě dohlížely. Docela dobře bych mohla mít celý palác pro sebe.

Což bylo jen dobře, protože mé pokusy sklonit nebo pozvednout ten duchovní štít často vedly k tomu, že jsem všelijak krčila, protahovala a pitvořila obličej.

„To není špatné,“ ozval se Rhys, když mi nahlédl přes rameno.

Objevil se před chvilkou a udržoval si rozumný odstup. Kdybych ho neznala, mohla bych si myslet, že to dělá proto, aby mě nepolekal. Jako kdyby věděl o tom okamžiku, kdy se ke mně Tamlin přikradl zezadu a mě se zmocnila taková panika, že jsem mu vrazila pěst do břicha a srazila ho na zadnici. Vytěsnila jsem tu vzpomínku na šok v Tamlinově tváři, na to, jak *jednoduše* jsem ho srazila k zemi, a na ponížení z toho, že jsem dala najevo svou pitomou hrůzu.

Rhys si prohlížel popsané stránky, listoval jimi a sledoval, jak jsem se zlepšovala.

Náhle jsem v mysli pocítila škrábnutí. Tentokrát ale drápy jen sklouzly po třpytivě černé nepropustné zdi.

Když do ní drápy zatlačily a snažily se najít slabá místa, soustředila jsem na ni svou zbývající vůli.

„To se podívejme,“ zavrnl Rhysand, když drápy zatáhl. „Třeba si konečně v noci trochu odpočinu, jestli tu stěnu udržíš i ve spánku.“

Spustila jsem štít, vyslala jsem po duchovním mostě mezi námi jednoslovný vzkaz a zase jsem štít rychle zvedla. Má mysl za ním se chvěla jako huspenina. Potřebovala jsem se prospat. Zoufale.

„Možná jsem zmetek, ale jen se na sebe podívej. Třeba se při výuce přece jen pobavíme.“

Nepřestávala jsem se mračit na Rhysova svalnatá záda, zatímco jsem se moudře držela deset kroků za ním, když mě prováděl chodbami hlavní budovy a jen štíty hor a oslnivě modrá obloha byly svědky naší mlčenlivé cesty.

Byla jsem příliš vyčerpaná na to, abych se dožadovala odpovědi na to, kam jdeme, a on mi nehodlal nic vysvětlovat, když

mě vedl výš a výš, až jsme vstoupili do kruhové komnaty na vrcholu věže.

Ve středu stál kulatý stůl z černého kamene a větší část ničím nepřerušené zdi z šedého kamene zabírala rozsáhlá mapa našeho světa. Byla posetá značkami, vlajkami a špendlíky z důvodů, které mi unikaly, ovšem můj zrak přitahovala okna po obvodu místnosti. Bylo jich tolik, že se komnata zdála být vystavená rozmarům počasí a dalo se tu lehce dýchat. Usoudila jsem, že to musí být dokonalý domov pro vladaře obdařeného křídly.

Rhys došel ke stolu, na němž ležela další mapa, na které byly rozestavěny figurky. Mapa Prythianu – a Hybernu.

Byl na ní vyznačený každý dvůr v naší zemi společně s vesnicemi, městy, řekami a horskými průsmyky. Každý dvůr... s výjimkou Nočního dvora.

Rozlehlé severní území bylo zcela prázdné. Nebylo tu zaznamenané jediné pohoří. Bylo to zvláštní. Jako by šlo o součást nějaké strategie, které jsem nerozuměla.

Přistihla jsem Rhysanda, jak mě pozoruje. Zvedl obočí a to mi bohatě stačilo k tomu, abych zavřela pusu a nechala si otázky pro sebe.

„Nechceš se na něco zeptat?“

„Ne.“

Na rtech mu pohrával kočičí úsměv, pak však jen kývl k mapě na zdi. „Co tam vidíš?“

„Má to být nějaký způsob, jak mě přimět, abych uznala, jak jsou pro mě hodiny čtení užitečné?“ Skutečně jsem to písmo nedokázala ani v nejmenším rozluštit, rozpoznala jsem jen jednotlivé tvary. Například zeď, která jako tlustá čára rozpolcovala náš svět.

„Pověz mi, co vidíš.“

„Svět rozdělený vedví.“

„Myslíš si, že by to tak mělo zůstat?“

Spěšně jsem k němu otočila hlavu. „Má rodina...“ Při tom slově jsem se zarazila. Měla jsem mít víc rozumu a nezmiňovat se, že mám rodinu a že mi na ní záleží.

„Tvá lidská rodina,“ dořekl za mě Rhysand, „by velmi trpěla, kdyby zeď padla, nemám pravdu? Žijí tak blízko hranice. Pokud budou mít štěstí, uprchnou za oceán, než se to stane.“

„A *stane* se to?“

Rhysand neodvrátil zrak. „Možná.“

„Proč?“

„Protože se schyluje k válce, Feyre.“

Válka.

To slovo mnou ostře projelo, až mi ztuhla krev v žilách.

„Neútočte,“ vydechla jsem. Klidně padnu na kolena a budu se před ním plazit, pokud budu muset. „Prosím tě, neútočte.“

Rhys naklonil hlavu na stranu a stiskl pevně rty. „Opravdu mě po tom všem stále považuješ za zrůdu.“

„Prosím,“ vyhrkla jsem. „Nedokážou se bránit. Nebudou mít šanci...“

„Já se nechystám vpadnout do říše smrtelníků,“ ujistil mě nebezpečně tichým hlasem.

Čekala jsem, co dalšího mi řekne, a byla jsem ráda, že stojíme v prostorné komnatě plné čerstvého vzduchu, protože se mi podlaha začínala vlnit pod nohama.

„Zvedni ten svůj zatracený štít,“ zavrčel.

Pohlédla jsem do svého nitra a zjistila jsem, že ta neviditelná zeď opět zmizela. Byla jsem ale hrozně unavená, a jestli měla přijít válka, jestli moje rodina...

„Štít. *Okamžitě.*“

Surový rozkaz v jeho hlase – hlase vladaře Nočního dvora – mě přiměl instinktivně zareagovat a má vyčerpaná mysl začala stavět zeď cihlu po cihle. Až když jsem svou mysl znovu skryla, Rhys promluvil znovu a jeho oči téměř nezatlehně zjihly. „Ty sis myslela, že to Amaranthou končí?“

„Tamlin neřekl nic o...“ A proč by mi měl něco říkat? Jenže kolem sídla bylo tolik hlídek, pořádal tolik schůzek, kterých

jsem se nemohla zúčastnit, a všichni byli hrozně... napjatí. Musel o tom vědět a já se ho na to musela zeptat – dožadovat se odpovědi, proč to přede mnou tajil.

„Král Hybernu už více než sto let plánuje tažení s cílem dobytí území na jih od zdi,“ vyložil mi Rhys. „Amarantha byla určitý pokus – zkouška trvající čtyřicet devět let, aby si ověřil, jak snadno a na jak dlouho může území padnout a být ovládáno jedním z jeho velitelů.“

Pro nesmrtelnou vílu čtyřicet devět let nic neznamenal. Nepřekvapilo mě, když jsem slyšela, že král tyto plány sprádá už víc než století.

„Zaútočí nejdřív na Prythian?“

„Prythian,“ řekl Rhys a ukázal na stůl, na mapu našeho obrovského ostrova, „je jediné, co stojí mezi králem Hybernu a kontinentem. Chce znovu získat tamější lidská území a třeba se zmocnit i území víl. Pokud se má někdo postavit jeho dobovač-nému loďstvu, než dopluje ke břehům světadílu, jsme to my.“

Svezla jsem se na jednu ze židlí. Kolena se mi třásla tak strašně, že jsem sotva dokázala sedět zpříma.

„Bude chtít Prythian odstranit z cesty rychle a jednou provždy,“ pokračoval Rhys, „a během toho rozbít zeď. Už teď v ní jsou díry, i když našťestí příliš malé na to, aby jimi mohla projít vojska. Bude ji chtít strhnout po celé délce a následnou paniku nejspíš využije ve svůj prospěch.“

S každým nádechem jako bych polykala sklo. „Kdy... kdy zaútočí?“

Zeď vydržela stát pět set let, a dokonce i během této doby ty zatracené díry umožňovaly nejodpornějším a nejhladovějším netvorům z říše víl proklouznout na druhou stranu a lovit lidi. Kdyby nebylo zdi a Hybern měl opravdu zaútočit na svět lidí... Najednou jsem litovala, že jsem se tak vydatně nasnídala.

„To je správná otázka,“ řekl. „A také důvod, proč jsem tě sem přivedl.“

Zvedla jsem hlavu a zachytila jsem jeho pohled. Tvářil se napjatě, ale klidně.

„Nevím, kdy ani kde chce král napadnout Prythian,“ hovořil dál. „Nevím, kdo by mohl být jeho spojencem.“

„Copak tady má spojence?“

Pomaloučku přikývl. „Zbabělce, kteří by se před ním raději sklonili a přidali se na jeho stranu, než aby opět čelili jeho vojskům.“

Přísahala bych, že se po podlaze za ním rozlil stín temnoty. „Ty... ty jsi v té válce bojoval?“

Na okamžik jsem měla dojem, že mi neodpoví, pak však přikývl. „Byl jsem mladý – tedy aspoň na naše poměry, ovšem otec mě poslal, abych podpořil spojenectví smrtelníků a víl na kontinentu, a já ho přesvědčil, aby mi s sebou dovolil vzít legii našich vojáků.“ Posadil se na židli vedle mě a zahleděl se prázdnými očima na mapu. „Byl jsem nasazený na jihu v oblasti největších bojů. Byla to jatka...“ Kousl se do jazyka. „Nechci nic podobného už znovu zažít.“

Zamrkal, jako by z mysli vyháněl ty hrůzné vzpomínky. „Ale nemyslím, že král Hybernu zaútočí tímto způsobem – ne zpočátku. Je příliš chytrý na to, aby tam nechal své síly vykrváčet a poskytl kontinentu čas připravit se na válku, zatímco s ním budeme bojovat. Pokud se rozhodne Prythian a zeď zničit, provede to pomocí lsti a klamu. Aby nás oslabil. Amarantha byla první částí jeho plánu. Teď je na našem území několik nezkušených vladařů, zničených dvorů, kde se velekněžky derou o moc jako vlci kolem mršiny, a lid, který si uvědomil, jak je ve skutečnosti bezmocný.“

„Proč mi tohle říkáš?“ zeptala jsem se chabým ochraptělým hlasem. Nedávalo to vůbec smysl. Proč by se mi svěřoval se svými podezřeními a obavami?

A Ianthe – byla sice ambiciózní, ale byla Tamlinovou přítelkyní. Svým způsobem i *mou*. Možná byla jediným spojencem, kterého jsme proti ostatním velekněžkám měli, ať vůči ní Rhys cítil odpor, nebo ne.

„Říkám ti to ze dvou důvodů,“ odpověděl s tváří tolik chladnou a klidnou, že mě to znepokojovalo stejně jako novinky, které mi předkládal. „Zaprvé, jsi... máš blízko k Tamlinovi. Ten má vojsko, má ovšem také dlouhodobé vazby na Hybern...“

„*Nikdy* by králi nepomáhal...“

Rhys zvedl ruku. „Chci vědět, jestli je Tamlin ochotný bojovat na naší straně a jestli může využít své vazby v náš prospěch. Vzhledem k napjatému vztahu mezi námi budeš mít tu čest být naším vyjednávačem.“

„On mi ale tyhle věci neříká.“

„Třeba je načase, abys s tím začal. Třeba je načase, abys na tom trvala.“ Prohlédla si mapu a já sledovala, kam upřel zrak. Na zeď protínající Prythian – na nevelké, zranitelné území smrtelníků. V ústech mi vyschlo.

„A co tvůj druhý důvod?“

Rhys si mě důkladně změřil, jako by mě odhadoval a hodnotil. „Máš schopnosti, které potřebuji. Doneslo se mi, že jsi polapila Suriela.“

„To nebylo tak těžké.“

„Já se o to pokusil a nedokázal jsem to. Dvakrát. Toto vyprávění ale nechme na jindy. Viděl jsem, jak jsi chytila Middengarda do pasti jako králíka.“ V očích mu zajiskřilo. „Potřebuji tvou pomoc. Abys své schopnosti využila k nalezení toho, co potřebuji.“

„Co potřebuješ? Ať jde o cokoli, hádám, že to má něco společného se čtením a duchovními štíty.“

„O tom ti povím později.“

Netušila jsem, proč jsem se ho na to vůbec ptala. „Určitě se najde tucet jiných lovců, zkušenějších a zdatnějších.“

„To možná ano, ale ty jsi jediná, komu věřím.“

Zamrkala jsem. „Mohla bych tě zradit, kdykoli se mi zamane.“

„To ano, jenže to neuděláš.“ Zatnula jsem zuby a už bych mu řekla něco ostrého, když vtom dodal: „A pak je tu otázka tvé moci.“

„Žádnou moc nemám.“ Vypadlo to ze mě tak rychle, že to ani omylem nemohlo vyznít jinak než jako zapírání.

Rhys přehodil nohu přes nohu. „Že ne? Tvá síla a rychlost... Kdybych nevěděl své, měl bych dojem, že spolu s Tamlinem

děláte všechno proto, abyste předstírali, že jsi dokonale obyčejná. Že moc, kterou projevuješ, se v ničem nepodobá nadání, které u našeho lidu poukazuje na to, že se syn vladaře může stát jeho dědicem.“

„Já nejsem vladař.“

„Ne, ovšem sedm z nich ti darovalo život. Tvá podstata je s námi spojená. Zrodila se z nás. Co když jsme ti dali víc, než jsme se domnívali?“ Znovu po mně přešel pohledem. „Co když by ses nám dokázala postavit a vyrovnat se nám... jako vladařka?“

„Žádné vladařky nejsou.“

Zamračil se, avšak zavrtěl hlavou. „*Toto* také probereme později. Ale ano, Feyre – vladařky *mohou* být. Možná nejsi jednou z nich, jenže... co když jsi něco podobného? Co když dokážeš vládnout současně mocí sedmi vladařů? Co když se dokážeš vytrazit do tmy, změnit podobu nebo zmrazit celou místnost – nebo celé vojsko?“

Zimní vítr na nedalekých vrcholcích jako by zavyl odpověď. Ta věc, kterou jsem cítila pod kůží...

„Chápeš, co by to v nadcházející válce znamenalo? Chápeš, že by tě to mohlo zničit, pokud se to nenaučíš ovládat?“

„Zaprvé, přestaň na mě chrlit řečnické otázky, a zadruhé, nevíme, jestli takovou moc opravdu mám...“

„Máš. Jen se jí musíš začít učit ovládat. Musíš zjistit, co jsme ti předali.“

„Něco mi říká, že mým učitelem budeš ty. Čtení a štítů mi nestačí?“

„Budu tě učit po dobu, kdy budeš pátrat po tom, co potřebuji.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Tamlin to nedovolí.“

„Tamlin není tvým pánem a ty to víš.“

„Jsem jeho poddaná a on je mým vladařem...“

„Nejsi *nič* poddaná.“

Jeho zuby se zableskly a za zády se mu náhle rozvinula křídla připomínající kouř. Zůstala jsem jako opařená.

„Povím ti to jednou – jenom jednou,“ zavrnl Rhysand a přešel k mapě na stěně. „Můžeš být pěšákem, můžeš být něčí odměnou nebo můžeš strávit zbytek svého smrtelného života tím, že budeš poklonkovat, plazit se a předstírat, že jsi míň než on, než Ianthe a my všichni. Jestli si chceš zvolit tuto cestu, tak si posluž. Je to škoda, ovšem volba je na tobě.“ Stín křídel se opět zavlnil. „Já tě však znám – nejspíš víc, než si uvědomuješ – a na jedinou ztracenou chvíli neuvěřím, že by se ti jen vzdáleně zamlouvalo být hezkou trofejí pro někoho, kdo skoro padesát let seděl na zadku. Stejně jako na něm seděl, když tě rvali na kusy.“

„Přestaň...“

„Nebo,“ pokračoval drsně, „máš druhou možnost. Můžeš ovládnout moc, kterou jsme ti dali, a využít ji. Můžeš v této válce sehrát důležitou roli. Protože k ní dříve nebo později dojde a nesnaž se namlouvat si, že někomu z vílího rodu na tvé rodině za zdí záleží, co by se za nehet vešlo, když se celé naše území nejspíš brzy změní v kostnici.“

Zděšeně jsem hleděla na mapu – na Prythian a úzký pás země v jižní části.

„Chceš zachránit říši smrtelníků?“ zeptal se. „Tak se staň někým, komu Prythian naslouchá. Staň se nepostradatelnou. Staň se zbraní. Protože jednou může přijít den, kdy jediné, co bude stát mezi králem Hybernu a tvou lidskou rodinou, budeš ty, Feyre. A já nechci, abys mu čelila nepřipravená.“

Zvedla jsem k němu oči. Dýchala jsem jen ztěžka a bolestivě.

Rhysand, jako by právě neotrásl celým mým světem, jen dodal: „Promysli si to. Dopřej si na to týden. A jestli ti to ulehčí spánek, zeptej se na to Tamlina. Zjistí, co si o tom myslí okouzlující Ianthe. Ovšem volba je na tobě a na nikom jiném.“

Po zbytek týdne jsem Rhysanda ani nezahlédla. Stejně jako jeho sestřenici Mor.

Potkávala jsem pouze Nualu a Cerridwen, které mi nosily jídlo, stlaly postel a občas se zeptaly, jak se mi daří.

Jediným důkazem o tom, že se Rhys v domě zdržuje, byly prázdné papíry pro nácvik abecedy, na nichž stálo pár vět, které jsem měla den co den opisovat a jejichž slova se měnila a s každou větou byla čím dál nesnesitelnější:

Rhysand je nejkrásnějším vladařem.

Rhysand je nejrozkošnějším vladařem.

Rhysand je nejmazanějším vladařem.

Každý den jedna mizerná věta, v níž se měnilo jediné slovo v různých stupních nadutosti a ješitnosti. A každý den mě čekala stejná řádka jednoduchých příkazů: zvednout štít, složit štít; zvednout štít, složit štít. Takhle pořád dokola.

Bylo mi jedno, jak ví, jestli ho poslouchám, nebo ne, ale odhodlaně jsem se pouštěla do učení a zvedala jsem, skláněla a posilovala duchovní štíty. Už jen proto, že jsem neměla nic jiného na práci.

Z nočních můr jsem se probouzela rozlámaná a zpocená, avšak můj pokoj byl vzdušný a světlo hvězd jasné, takže když jsem se s trhnutím probudila, nemusela jsem se hnát na záchod. Stěny mě nedrtily a inkoustová tma už mě nesvírala. Věděla jsem, kde jsem. I když se mi protivilo tu být.

Den předtím, než náš týden uběhl, jsem se jako vždy vlekla ke stolku a protahovala obličej při představě, jaké kouzelné věty tam na mě čekají a co mě čeká za duševní kotrmelce, když tu ke mně dolehly hlasy Rhyse a Mor.

Síň byla přístupná pro všechny, proto jsem se nenamáhala ztišit krok, když jsem se blížila k jednomu z míst k sezení, kde spolu hovořili. Rhys přecházel před otevřeným prostorem nad srázem, zatímco Mor uvolněně seděla v krémově bílém křesle.

„Azriel by o tom chtěl vědět,“ říkala právě Mor.

„Azriel může táhnout do pekel,“ odsekl Rhys. „Stejně už o tom nejspíš ví.“

„Když jsme hráli hry posledně,“ odvětila Mor vážným tónem,

který mě přiměl zastavit se v bezpečné vzdálenosti, „prohráli jsme. Strašně. Už se to nesmí opakovat.“

„Měla bys pracovat.“ To bylo všechno, co jí na to Rhys odpověděl. „Nesvěděl jsem ti dohled jen tak bezdůvodně.“

Mor zatnula zuby a konečně se ke mně obrátila. Vrhla na mě úsměv, který byl poněkud rozpačitý.

Rhys se obrátil a zamračil se na mě. „Pověz mi, kvůli čemu jsi sem přišla, Mor,“ vyzval ji napjatým hlasem a začal znovu obcházet kolem.

Mor na mě spiklenecky zakoulela očima, avšak její tvář zvažněla, když odvětila: „Došlo k dalšímu útoku – na chrám v Cese. Téměř všechny kněžky byly pobity a pokladnice byla vydrancována.“

Rhys se zarazil. Nevěděla jsem, nad čím přemítat dřív: Nad Mořinou zprávou, nebo nad nepokrytou zuřivostí, kterou Rhys vložil do jediného slova. „Kým?“

„To nevíme,“ odvětila Mor. „Stopy byly stejné jako posledně. Byl to čin malého oddílu. Těla byla posetá ranami zasazenými dlouhými meči a nebylo stopy po tom, odkud přišli a kam zmizeli. Nikdo nepřežil. Mrtvé našli až den poté, když se v chrámu zastavila skupina poutníků.“

Při Kotlíku. Muselo mi vyklouznout nějaké tiché zajíknutí, protože se na mě Mor nervózně a přitom soucitně zadívala.

Zato Rhys... Nejprve se objevily plameny, jejichž jazyky mu vyšlehly ze zad.

Vtom jako by jeho divoký vztek osvobodil zvíře, kterému jak mi kdysi prozradil, nerad podléhal, a jeho křídla se zhmotnila.

Veliká, krásná, ukrutná křídla pokrytá blánami a zakončená drápy jako křídla netopýra, temná jako noc a silná jako vichry. Dokonce i jeho postoj jako by se změnil v pevnější a odhodlanější. Jako by poslední část jeho duše zapadla na své místo. Jenže Rhysandův hlas zněl stále tiše jako půlnoc, když se zeptal: „Co k tomu řekl Azriel?“

Mor na mě znovu krátce pohlédla, jako by si nebyla jistá, jestli bych měla být při tomhle rozhovoru přítomná. „Je vytočený.“

Cassian ještě víc – je přesvědčený, že jde o jednu illyrijskou záškodnickou bojůvku, která usiluje o zabránění nového území.“

„To stojí za úvahu,“ odvětil zamyšleně Rhys. „Některé z illyrijských klanů se v průběhu let s potěšením sklonily před Amaranthou. To, že se pokoušejí posunout hranice, by pro ně mohla být svým způsobem zkouška, jak daleko mohou zajít a co všechno jim budu tolerovat.“

Nenáviděla jsem zvuk jejího jména, proto jsem se soustředila spíš na informace, které mi Rhys dovoľoval posbírat.

„Cassian a Az čekají...“ Náhle se odmlčela a omluvně se na mě usmála. „Čekají na tvé rozkazy na obvyklém místě.“

Ach tak, jistě. Viděla jsem tu prázdnou mapu na zdi. Byla jsem nevěsta nepřítele. Dokonce i zmínka o tom, kde je jejich vojsko a co má v plánu, by je mohla ohrozit. Přitom jsem neměla ponětí, kde se Cesere *nachází* – a co to vůbec je.

Rhys se znovu soustředěně zadíval do krajiny, kde skučící vítr hnal tmavé zvlněné oblaky nad vzdálené vrcholky. Dobré počasí na létání, napadlo mě.

„Bylo by snazší se přenést,“ pronesla Mor, která se zahleděla stejným směrem jako vladař.

„Řekni těm prevítům, že tam budu za pár hodin,“ řekl Rhys stručně.

Mor se na mě nejistě usmála a zmizela.

Hleděla jsem na prázdné místo, které po ní zbylo. Nezůstala po ní jediná stopa.

„Jak může někdo... takhle zmizet?“ zeptala jsem se tiše. Viděla jsem při tom jen pár vznešených víl a nikdo mi to nikdy nevysvětlil.

Rhys se na mě nepodíval, ale odpověděl: „Přenesení? Představ si to jako... dva různé body na kusu plátna. Jeden představuje místo, kde se právě ve světě nacházíš. Druhý je o kus dál, kam se chceš vydat. Přenesení... je jako když přeložíš látku tak, aby se ty dva body spojily. To skládání se dá provést pomocí magie – pak už jen stačí udělat krok z jednoho místa na druhé. Někdy je to dlouhý krok a cítíš přitom, jak procházíš temnou

látkou světa. Při kratším kroku, řekněme z jednoho konce místnosti na druhý, by sis toho sotva všimla. Je to vzácný dar a velice užitečný. I když ho ovládají pouze silnější víly. Čím jsi mocnější, tím dál dokážeš jediným pohybem přeskočit mezi jednotlivými místy.“

Věděla jsem, že to vysvětlení slouží stejně dobře mně jako jemu, protože se potřeboval rozptýlit. Přistihla jsem se však, jak říkám: „Je mi líto, že vydrancovali chrám a zabili ty kněžky.“

Když se ke mně konečně otočil, v očích mu stále plála zášť. „Brzy beztak zahynou další lidé.“

Možná proto mi dovolil, abych přišla dost blízko na to, abych zaslechla jejich rozhovor. Aby mi připomenul, čeho by se mohl dopustit Hybern.

„Co jsou...“ zkusila jsem další otázku. „Co jsou illyrijské bojůvky?“

„Arogantní parchanti, nic víc,“ zamumlal.

Zkřížila jsem ruce na hrudi a vyčkávala jsem.

Rhys si protáhl křídla a sluneční světlo dodalo jejich kůži tlumený odstín. „Je to rasa válečníků, která žije na mém území a je pro mě něco jako osina v zadku.“

„Někteří z nich podporovali Amaranthu?“

V síni se roztančila temnota, když se vzdálená bouře přiblížila dost na to, aby zastřela slunce. „Někteří ano. Ovšem já a moje družina jsme se posledních pár měsíců bavili jejich lovem a zabíjením.“

Nemusel dodávat slovo *pomalým*.

„Proto ses neukázal. Měl jsi plno práce s nimi?“

„Měl jsem plno práce se spoustou věcí.“

To nebyla žádná odpověď, ale připadalo mi, že rozhovor se mnou považuje za skončený. A ať byli Cassian a Azriel kdokoli, setkání s nimi bylo daleko důležitější.

Rhys proto bez rozloučení jednoduše překročil kraj verandy a vkročil do vzduchu.

Srdce se mi zastavilo v hrudi, ale než jsem stihla vykřiknout, prohnal se kolem hbitě jako zrádný vítr mezi horami. Něko-

likrát zabral mohutnými křídly a ztratil se mezi bouřkovými mraky.

„Aby ses samou zdvořilostí nepřetrhl,“ zabručela jsem a počastovala jsem ho obhroublým gestem. Potom jsem se dala do dnešní práce a společnost mi dělala pouze bouře, jež zuřila za ochranným štítem domu.

Přestože sníh bičoval kouzla, která kryla síň, a já se mořila s větami – *Rhysand je zajímavý; Rhysand je úchvatný; Rhysand je dokonalý* – a zvedala a odkládala jsem svůj duchovní štít, až mi z toho šla hlava kolem, nedokázala jsem zapomenout na to, co jsem vyslechla. Na to, co říkali.

Sama sebe jsem se ptala, co o tom vraždění věděla Ianthe. Jestli některé oběti znala. A zda tušila, co je Cesere. Pokud někdo napadal chrámy, měla by se to dozvědět. Stejně jako Tamlin.

Tu poslední noc jsem sotva zamhouřila oko – napůl úlevou, napůl hrůzou, že mi Rhysand může chystat nějaké závěrečné nehezské překvapení. Jenže noc a bouře pominuly, a když nastal úsvit, byla jsem oblečená, ještě než slunce zcela vyšlo.

Zvykla jsem si snídat ve své komnatě, jenže tentokrát jsem vyběhla po schodech a zamířila jsem prostornou otevřenou síní ke stolu na vzdálené verandě.

Rhys seděl uvelebený ve svém oblíbeném křesle a měl na sobě stejný oděv jako včera. Límeček černého kabátce měl rozhalený a košili měl stejně neupravenou jako vlasy. Křídla měl našťestí schovaná. Napadlo mě, jestli se zrovna vrátil z místa, kde se sešel s Mor a ostatními. Co tam asi zjistil?

„Týden je pryč,“ spustila jsem namísto pozdravu. „Vezmi mě domů.“

Rhys se dlouze napil z poháru. Nápoj uvnitř nevypadal na čaj. „Dobré ráno, Feyre.“

„Vezmi mě domů.“

Měřil si můj tmavý modrozelený oděv vyšívaný zlatem, další z řady mých denních šatů. Musela jsem uznat, že mi tento styl nijak nevdává.

„Ta barva ti sluší.“

„Chceš, abych tě prosila? O to ti jde?“

„Chci, abys se mnou mluvila trochu laskavě. Začni ‚dobrým ránem‘ a uvidíme, kam to povede.“

„Dobré ráno.“

Mírně se pousmál. Parchant. „Jsi připravená čelit následkům svého odchodu?“

Napřímila jsem se. Svatbu jsem dočista pustila z hlavy. Po celý týden, ano, ale dnes... dnes jsem myslela jen na Tamli-na. Na to, že ho chci znovu vidět, objímat ho a vyptat se ho na všechno, co Rhys tvrdil. Během uplynulých několika dní jsem nevykazovala žádné stopy moci, kterou jsem podle Rhyse měla mít. *Necítila* jsem, že by se mi pod kůží něco probouzelo – a díky Kotlíku za to.

„Po tom ti nic není.“

„Správně. Stejně to nejspíš budeš ignorovat a zameteš to pod koberec jako všechno ostatní.“

„Na tvůj názor se nikdo neptal, Rhysande.“

„Rhysande?“ Tiše se zasmál hlubokým hlasem. „Dopřeji ti týden života v luxusu a ty mi říkáš Rhysande?“

„Neprosila jsem se, abys mě sem bral ani abych tu trávila celý týden.“

„Podívej se na sebe. Do tváří se ti vrátila barva a stíny pod očima téměř zmizely. Mimochodem, tvůj duchovní štít je famózní.“

„Prosím, vezmi mě domů.“

Pokrčil rameny a vstal. „Vyřídím Mor tvé pozdravy.“

„Přes týden jsem ji sotva viděla.“ Setkaly jsme se, jen když nás seznámil a při tom včerejším rozhovoru, při kterém jsme spolu neprohodily půl slova.

„Čekala, až ji pozveš do své společnosti. Nechtěla na tebe tlačit. Škoda, že se vůči mně nechová stejně ohleduplně.“

„To mi nikdo neřekl.“ Ne že by mi na tom nějak záleželo. Nepochybně měla beztak na práci lepší věci.

„Protože ses na to neptala. A proč taky? Je lepší se hezky o samotě utápět ve smutku.“ Přistoupil ke mně a každý jeho krok byl plynulý a graciózní. Jeho vlasy byly opravdu hodně

rozcuchané, jako by do nich zajížděl prsty. Nebo hodiny letěl z toho tajného místa setkání. „Přemýšlela jsi o mé nabídce?“

„To ti povím příští měsíc.“

Zastavil se půl stopy ode mě a z jeho snědé tváře vyzařovalo napětí. „Řekl jsem ti to jednou a zopakuji ti to znovu,“ sdělil mi. „Nejsem tvůj nepřítel.“

„A já jsem ti to taky řekla jednou a znovu ti to zopakuju. Jsi *Tamlinův* nepřítel, což z tebe nejspíš dělá i mého nepřítele.“

„Opravdu?“

„Zruš naši dohodu a uvidíme.“

„To nemohu udělat.“

„Nemůžeš, nebo nechceš?“

On mi však jen podal ruku. „Půjdeme?“

Div jsem se mu po té ruce nevrhla. Prsty měl studené a silné – mozolnaté od držení zbraní, které jsem u něj vlastně nikdy nezahlédla.

Vtom nás pohltila temnota a já se instinktivně chytla, když mi svět zmizel pod nohama. Pěkné přenášení. Vítr mnou škulbal, Rhysand se však mé hrůze jen smál, když jsme se řítili skrz říše, a jeho ruka mi spočívala na zádech jako hřejivá tíha.

Náhle jsem pod chodidly ucítila pevnou zemi – kamenné dlaždice –, nad hlavou se mi rozlily sluneční paprsky, kolem bylo všechno zelené a ptáčkové štěbetali.

Vytrhla jsem se Rhysandovi, zamrkala jsem v tom jasném světle a rozeznala mohutný dub, jenž se nad námi skláněl. Dub na kraji upravené zahrady. Byla jsem *doma*.

Chtěla jsem se rozběhnout k panskému sídlu, jenže vtom mě Rhys popadl za zápěstí. Zatěkal očima mezi mnou a domem. „Hodně štěstí,“ broukl.

„Koukej mě pustit.“

Zachechtal se, ale poslechl mě.

„Na shledanou za měsíc,“ prohodil, a než jsem na něj stihla plivnout, byl ten tam.

Tamlina jsem našla v jeho pracovně, kde spolu s Lucienem a dvěma dalšími strážci stáli kolem stolu pokrytého mapami.

Lucien se otočil jako první, když jsem se potají přikradla ke dveřím, a umlkl uprostřed věty. Tamlin vzápětí zvedl hlavu a hnal se místností ke mně tak rychle, že jsem se tak tak stihla nadechnout, než mě k sobě zoufale přitiskl.

Šeptala jsem jeho jméno a v hrdle mě páliło a pak...

Pak se najednou odtáhl na délku paže a prohlédl si mě od hlavy po špičky bot. „Jsi v pořádku? Ublížil ti?“

„Nic mi není,“ ujistila jsem ho a pochopila jsem, přesně v který okamžik postřehl, že jsem oblečená v oděvu Nočního dvora, který mi odhaluje pruh holé kůže na břiše. „Nikdo mi nezkřivil ani vlas.“

On však dál zkoumal mou tvář a krk. Potom mě otočil a prozkoumal má záda, jako by je dokázal prohlédnout skrz látku šatů. Vytrhla jsem se z jeho sevření. „Řekla jsem, že mi nikdo nezkřivil ani vlas.“

Ztěžka dýchal a oči mu divoce plály. „Jsi v pořádku,“ oddechl si. A pak to zopakoval. Poprvé, podruhé.

Pukalo mi z toho srdce. Zvedla jsem ruku a položila mu dlaň na tvář. „Tamline,“ zamumlala jsem. Lucien a dvojice strážců prozíravě zamířili ke dveřím. Lucien zachytil můj pohled, když odcházel, a ulehčeně se na mě usmál.

„Může ti ublížit jinými způsoby,“ zachrptěl Tamlin a při mém doteku zavřel oči.

„Já vím, ale jsem v pořádku. Opravdu,“ uklidňovala jsem ho co nejněžněji. Vtom jsem si všimla stěn pracovny – táhly se po nich stopy drápů. Naprosto všude. A stůl, nad nímž se skláněli, byl nový. „Ty jsi zničil pracovnu.“

„Zničil jsem půl domu,“ odpověděl. Sklonil se a přitiskl své čelo k mému. „Vzal mi tě, unesl tě...“

„A nechal mě být.“

Tamlin se odtáhl se zavrčením. „Nejspíš, aby tě přesvědčil, že se nemusíš mít na pozoru. Netušíš, jaké hry hraje a čeho je schopný.“

„Já vím,“ odpověděla jsem, i když ta slova pro mě měla příchuť popela. „A příště budu opatrná...“

„Žádné příště nebude.“

Zamrkala jsem. „Zjistil jsi, jak se z té dohody vyvléct?“ Možná na něco přišla Ianthe.

„Nedovolím ti odejít.“

„Rhysand říkal, že se porušení magické dohody neobejde bez následků.“

„K čemu s následky.“

Jenomže já poznala, že jde o prázdnou výhrůžku a že ho to ničí. Byla to jeho role, jeho poslání: ochránce, obránce. Nemohla jsem po něm chtít, aby se toho vzdal – a aby si o mě přestal dělat obavy.

Stoupla jsem si na špičky a políbila ho. Chtěla jsem se ho zeptat na tolik věcí, ale to mohlo počkat. „Pojďme nahoru,“ špitla jsem a Tamlin mě objal.

„Chyběla jsi mi,“ řekl mi mezi polibky. „Šílel jsem z toho.“ Více jsem slyšet nepotřebovala. Hodnou chvíli...

„Potřebuji se tě na pár věcí zeptat.“

Tiše jsem broukla na znamení souhlasu, přitom jsem ovšem naklonila hlavu na stranu. „Ale až později.“ Jeho tělo bylo teplé a pevné, když se dotýkal mé kůže. Jeho vůně byla neskutečně povědomá.

Tamlin mi rukama sevřel pas a dotkl se čelem mého čela. „Ne, hned,“ namítl, avšak tiše zasténal, když jsem mu jazykem přejela po zubech. „Dokud...“ Odtáhl se a přerušil náš polibek. „Dokud máš všechno čerstvě v paměti.“

Ztuhla jsem s rukou zanořenou v jeho vlasech, zatímco druhou jsem mu svírala halenu na zádech. „O co jde?“

Tamlin ustoupil a zavrtěl hlavou, jako by se snažil potlačit touhu, která ovládala jeho smysly. Od střetu s Amaranthou nás nic na tak dlouho nerozdělilo a on ze mě chtěl mámit informace o Nočním dvoře? „Tamline.“

On však zvedl ruku a s pohledem upřeným do mých očí zavolał Luciena.

Než jeho vyslanec dorazil, stihla jsem si narovnat oděv – horní část se mi vyhrnula k prsům – a prsty jsem si sčesala vlasy. Tamlin prostě jen došel ke stolu, posadil se a pokynul mi, abych si sedla na židli před ním.

„Odpusť mi,“ omlouval se tiše, když se Lucienovy kroky opět hbitě přiblížily. „Je to pro naše dobro. Pro naši bezpečnost.“

Podívala jsem se na podrásané zdi a odřený, otlučený nábytek. Jaké noční můry ho musely v bdění i ve spánku pronásledovat, když jsem byla pryč? Jaké to pro něj muselo být představit si mě v rukou nepřítele, potom, co viděl, co na mně Amarantha napáchala?

„Já vím,“ řekla jsem nakonec tiše. „Já to chápu, Tamline.“ Nebo jsem se to snažila pochopit.

Když Lucien vešel do pracovny a zavřel za sebou dveře, vklouzla jsem na židli s nízkým opěradlem.

„Rád tě vidím živou a zdravou, Feyre,“ prohodil Lucien a posadil se vedle mě. „I když z toho oděvu z Nočního dvora nejsem dvakrát unešený.“

Tamlin tiše souhlasně zavrčel. Já na to nic neřekla, i když jsem chápala – opravdu –, proč by je můj úbor mohl urážet.

Tamlin a Lucien si vyměnili pohled. Mluvili spolu, aniž by pronesli jediné slovo, jak to uměli jen lidé, kteří byli po staletí společníky. Lucien krátce přikývl a opřel se na židli připravený poslouchat a pozorovat.

„Potřebujeme, abys nám pověděla všechno,“ obrátil se na mě Tamlin. „Jak jsou rozmístěny budovy Nočního dvora, koho jsi tam potkala, jaké měli zbraně a schopnosti, co dělal Rhys, s kým mluvil, cokoli nám můžeš říct, každý detail.“

„Nevěděla jsem, že jsem špeh.“

Lucien si poposedl na židli, ovšem Tamlin pokračoval: „I když se mi tvá dohoda z duše přičí, umožnila ti přístup na Noční dvůr. Zvenčí na něj pronikne jen málokdo, a pokud ano, jen zřídka se vrátí v jednom kuse. A pokud jsou při smyslech, jejich vzpomínky jsou většinou... zmatené. Ať tam Rhysand ukrývá cokoli, nechce, abychom se o tom dozvěděli.“

Přejel mi mráz po zádech. „Proč to chceš vědět? Co máš v plánu?“

„Je pro mě životně důležité znát plány mých nepřátel a způsobil, jakým žijí. A pokud jde o mé plány... Ty nejsou tolik podstatné.“ Upřel na mě pronikavé zelené oči. „Začni s tím, jak je dvůr vystavěný. Je pravda, že je ukrytý pod horou?“

„Tohle mi nepříjemně připomíná výslech.“

Lucien se sykavě nadechl, ale zůstal mlčky sedět.

Tamlin položil dlaně na stůl. „My ty věci potřebujeme vědět, Feyre. Nebo... nebo si na to nevzpomínáš?“ Na kloubech prstů se mu zaleskly drápy.

„Pamatuju si všechno,“ odvětila jsem. „Nepoškodil mi mozek.“ A než mě Tamlin mohl začít dál zpovídat, spustila jsem o všem, co jsem viděla.

Protože ti věřím, řekl mi Rhysand. A možná – možná se, přestože mě naučil používat štít, podepsal na mé mysli, protože když jsem popisovala podobu jeho domu, dvora a hor kolem, připadala jsem si, jako bych se koupala v oleji a bahně. Jenže on byl mým nepřítelem, nutil mě plnit dohodu, na niž jsem přistoupila z čistého zoufalství.

Mluvila jsem dál a popsala jsem jim komnatu ve věži. Tamlin ze mě tahal podrobnosti o figurkách na mapách a nutil mě sdělit mu každé slovo, co Rhysand vyřkl, až jsem se zmínila o tom, co mě celý tento týden nejvíc tížilo: O moci, kterou jsem nyní podle Rhyse vládla... a o plánech Hybernu. Vylíčila jsem mu rozhovor s Mor – o vydrancovaném chrámu (Tamlin mi vysvětlil, že Cesere je nejsevernější výspa Nočního dvora a jedno z mála tamějších známých měst) a o tom, že se Rhysand zmínil o dvou mužích jménem Cassian a Azriel. Když jsem ta jména vyslovila, Tamlin i Lucien se zatvářili znepokojeně, ale neprozradili mi, jestli je znají nebo zda o nich někdy slyšeli. Řekla jsem mu také o Illyrijcích, ať už šlo, o koho chtělo – a o tom, jak je Rhys štal a zabíjel zrádce z jejich řad. Když jsem domluvila, Tamlin mlčel a Lucien div nepraskl, jak v sobě dusil slova, která na nás toužil vychrlit.

„Myslíš, že bych mohla mít ty schopnosti?“ zeptala jsem se a přiměla jsem se mu zadívat do očí.

„Je to možné,“ odpověděl Tamlin stejně tichým hlasem. „A pokud je to pravda...“

Konečně se ozval Lucien: „Pak je to moc, pro niž by ostatní vladaři vraždili.“ Musela jsem se přemáhat, abych se neošila, když se ke mně jeho kovové oko s vrčením stočilo, jako by chtěl odhalit skrytou moc, co mi koluje v žilách. „Například mého otce by nepotěšilo, kdyby zjistil, že mu chybí kapka moci – nebo že ji teď má Tamlinova nevěsta. Udělal by cokoli, aby zajistil, že jí *nebudeš* vládnout, i kdyby tě měl zabít. A někteří další vladaři by s ním byli zjedno.“

Ta *věc* pod mou kůží procitla. „Nikdy bych ji proti nikomu nepoužila...“

„Nejde o to, že bys ji proti nim mohla použít, ale o to, že bys měla výhodu, kterou jsi neměla získat,“ vysvětlil mi Tamlin. „Jakmile se to rozkřikne, mohla bys stejně dobře nosit na zádech terč.“

„Věděli jste o tom?“ zeptala jsem se naléhavě a Lucien přede mnou uhnul pohledem. „Měli jste nějaké podezření?“

„Doufal jsem, že to není pravda,“ odpověděl Tamlin opatrně. „Jenže teď, když to podezření má i Rhysand, těžko říct, jak s tou informací naloží.“

„Chce mě učit.“ Nebyla jsem tak hloupá, abych jim pověděla, jak mě učil bránit se duchovním štítem – ne teď.

„To by k tobě přitahovalo přílišnou pozornost,“ namítl Tamlin. „Tý se učit *nepotřebuješ*. Ochráním tě před čímkoli, co by nás mohlo ohrozit.“

Protože byla doba, kdy to nedokázal. Kdy byl zranitelný. Kdy musel přihlížet, jak se mě Amarantha snaží umučit, a nemohl udělat nic, aby ji zastavil.

Nedopustím, aby se to opakovalo. Nedovolím, aby sem král Hybernu přivedl své zrůdy a poskoky, aby ublížil dalším lidem. Aby ublížil mně a mým blízkým a strhl zeď a ublížil nesčetným dalším lidem za ní. „Mohla bych využít svou moc proti Hybernu.“

„To je vyloučené,“ zarazil mě Tamlin, „zvlášť když žádná válka s Hybernem nebude.“

„Podle Rhyse je nevyhnutelná a tvrdě na nás dolehne.“

Lucien suše poznamenal: „A Rhys je vševědoucí?“

„Ne, ale... Měl obavy. Myslí si, že bych mohla ovlivnit nadcházející střet.“

Tamlin si protáhl prsty, avšak drápy ponechal zatažené. „Chybí ti válečný výcvik a neumíš bojovat se zbraněmi. I kdyby ses dneškem začala učit, trvalo by roky, než by ses dokázala ubránit na bojišti nesmrtelných.“ Ztěžka se nadechl. „Takže navzdory tomu, co si Rhys o tvých schopnostech myslí, Feyre, ti nedovolím, aby ses k nějaké bitvě třeba jen přiblížila. Zvlášť pokud by to znamenalo, že odhalíš svou případnou moc našim nepřátelům. Budeš s Hybernem bojovat na své vlastní frontě a za zády přitom budeš mít protivníky, kteří se budou tvářit jako přátelé.“

„Je mi jedno...“

„Jenomže *mně* to jedno není,“ zavrčel Tamlin. Lucien prudce vydechl. „Není mi jedno, jestli zemřeš, jestli tě někdo zraní nebo jestli budeš do konce našich životů v nebezpečí. Takže se v boji cvičit nebudeš a toto zůstane mezi námi.“

„Jenže Hybern...“

Vtom do naší hádky nevzrušeně zasáhl Lucien: „Už jsem své zdroje pověřil, aby to prozkoumaly.“

Upřela jsem na něj úpěnlivý pohled.

Lucien si maličko povzdechl a otočil se k Tamlinovi: „Třeba bychom ji mohli učit potají.“

„To s sebou nese příliš velké riziko. Příliš mnoho věcí se může pokazit,“ oponoval mu Tamlin. „A žádný střet s Hybernem nehrozí. Žádná válka nebude.“

„To si jenom namlouváš,“ obořila jsem se na něj.

Lucien zamumlal cosi, co znělo jako naléhavá modlitba ke Kotlíku.

Tamlin ztuhl a pak mě vyzval: „Popiš mi znovu tu mapu v jeho komnatě.“

Tím byla diskuse u konce. Nezbyl žádný prostor pro námitky. Chvilí jsme jeden druhého probodávali pohledem a já cítila, jak se mi žaludek sevřel ještě bolestivěji než dřív.

Tamlin byl vladař – můj vladař. Byl štítem a ochráncem svého lidu. I mě. A pokud udržet mě v bezpečí znamenalo, že jeho lid mohl dál doufat, že si vybuduje nový život stejně jako on sám... mohla jsem mu v té jedné věci ustoupit.

Proč ne.

Nejsi ničím poddaná.

Možná Rhysand přece jen ovlivnil mou mysl, nějaký štít sem nebo tam.

Už jen ta představa mi stačila k tomu, abych Tamlinovi začala líčit další podrobnosti.